



KOLOSSENZEN

1:5-15

De hoop op gelijkvormigheid aan Christus en Paulus' gebed om geestelijke groei.

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/kolossenzen/1-5-15

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	De hoop om aan Jezus gelijk te worden	3 min	5
2	Ulysses en Orpheus bij de sirenen	3 min	6
3	Verleiding weerstaan door liefde voor Jezus	3 min	8
4	Onze eeuwige bestemming op de nieuwe aarde	2 min	9
5	Onze hoop ligt veilig in de hemel	2 min	10
6	Het Evangelie bereikt de hele wereld	2 min	12
7	De hele wereld als Bijbelse overdrijving	5 min	13
8	De wereld als het Romeinse Rijk	2 min	16
9	Het Evangelie draagt vrucht als levend zaad	3 min	17
10	Gods Woord brengt Gods leven in ons voort	5 min	18
11	De opbouw van Paulus' gebed en dankzegging	2 min	21
12	Leren bidden uit Bijbelse gebeden	5 min	22
13	Bidden om volle kennis van Gods wil	3 min	25
14	Gods leiding door wijsheid en geestelijk inzicht	3 min	27

15	Weten, willen en kunnen doen wat God behaagt	2 min	29
16	Leven om God te behagen	4 min	30
17	Goede werken als rijpe vrucht	2 min	32
18	Gered door geloof, geschapen tot goede werken	3 min	33
19	De nadruk op goede werken in Titus	4 min	35
20	Groeien in Godskennis en kracht ontvangen	3 min	37
21	De betekenis van volharding en geduld	2 min	39
22	Moeilijkheden en mensen met vreugde verdragen	2 min	40
23	Danken voor onze erfenis in het licht	2 min	41
24	Christus overwint de macht van de duisternis	3 min	42
25	Paulus' roeping en onze verlossing	2 min	44
26	Het Koninkrijk van Christus is al gekomen	3 min	45
27	De lofzang op Christus en Zijn grootheid	4 min	47
28	Jezus toont ons hoe de Vader is	4 min	49
29	De Eerstgeborene en de ariaanse uitleg	4 min	51

30	Eerstgeborene als titel van heerschappij	5 min	53
31	Christus als Eerstgeborene uit de doden	2 min	56
32	Bij de opstanding worden wij aan Hem gelijk	4 min	57
33	De hele schepping deelt in de vernieuwing	3 min	60
	Om verder te lezen		61

1

De hoop om aan Jezus gelijk te worden

Laten we verdergaan met onze studie van Kolossenzen hoofdstuk 1. Na onze inleiding op het boek konden we in de vorige bijeenkomst maar een paar verzen behandelen. We eindigden ergens aan het begin van vers 5. In dit hoofdstuk staan een aantal heel lange zinnen zonder echt natuurlijke rustpunten. Om verder te kunnen kijken naar vers 5, moeten we teruggaan naar waar de zin in vers 3 begon. Paulus zei:

Wij danken de God en Vader van onze Heere Jezus Christus altijd wanneer wij voor u bidden, omdat wij gehoord hebben van uw geloof in Christus Jezus en van de liefde die u hebt voor alle heiligen, vanwege de hoop die voor u is weggelegd in de hemelen. Hiervan hebt u eerder gehoord door het Woord van de waarheid, namelijk van het Evangelie.

KOLOSSENZEN 1:3-5

Laten we daar voorlopig even stoppen. We spraken de vorige keer over de hoop waar Paulus vaak naar verwijst. Verderop in dit hoofdstuk, in vers 23, noemt hij die de hoop van het Evangelie, en in vers 27 noemt hij die de hoop op heerlijkheid. Ook elders in zijn brieven spreekt hij vaak over heerlijkheid en hoop samen. De hoop van de christen is om verheerlijkt te worden, en de verheerlijking van de christen houdt in dat hij aan Jezus gelijk wordt. Dat is de hoop van de christen. En je kunt begrijpen hoe dat je gedrag zou bepalen als dat werkelijk je hoop is. Als je werkelijk verlangt om op Jezus te lijken, dan zal je gedrag daardoor veel meer overeenkomen met dat van Christus dan wanneer je niet hoopt op Hem te lijken.

In 1 Johannes hoofdstuk 3, vers 2 en 3, staat:

Geliefden, nu zijn wij kinderen van God, en het is nog niet geopenbaard wat wij zullen zijn. Maar wij weten dat, als Hij geopenbaard zal worden, wij Hem gelijk zullen zijn; want wij zullen Hem zien zoals Hij is. En ieder die deze hoop op Hem heeft, reinigt zich, zoals Hij rein is.

1 JOHANNES 3:2-3

Let op, we zullen aan Hem gelijk zijn, en degenen die deze hoop hebben — welke hoop? De hoop om op Jezus te lijken, de hoop op heerlijkheid. Onze hoop is om op Jezus te lijken. Iemand die zo'n hoop heeft, reinigt zichzelf. Rein zijn is een zware strijd, en daar is een heel krachtige drijfveer voor nodig. Als je hoop eenvoudigweg is om aan de toorn van God te ontkomen, zoals bij de meeste godsdiensten het geval is, dan zal elke godsdienst ongetwijfeld een zekere mate van reinheid in je gedrag opleggen. Elke godsdienst vraagt om een of andere vorm van discipline om je te voegen naar wat er verlangd wordt en te ontkomen aan de toorn van welke god er ook mag zijn, tegenover wie we op een dag misschien komen te staan. Maar als dat alles is wat je hebt, dan is het leiden van een heilig leven iets heel zwaars en sombers, als je alleen maar hoopt aan toorn te ontkomen. Want je hebt al die verlangens om dingen te doen waar je je schuldig bij voelt. Maar als de hoop om op Jezus te lijken je aantrekt, dan is dat een aantrekkelijkere drijfveer.

2

Ulysses en Orpheus bij de sirenen

In de Griekse mythologie is er een interessant verhaal over het eiland van de sirenen. De sirenen waren vrouwen met prachtige stemmen die op dit eiland woonden. Het was omringd door scherpe rotsen, vlak onder het zeeoppervlak. Ze zongen, en wanneer zeelieden met hun schepen voorbijvoeren, werden die door hun gezang

aangetrokken — onweerstaanbaar aangetrokken zelfs. Ze stuurden hun schepen naar het eiland om dichterbij te komen, en de schepen sloegen op de rotsen te pletter. Op die manier doodden deze sirenen veel zeelieden.

Maar in de Griekse mythologie waren er twee mannen die erin slaagden het eiland van de sirenen voorbij te varen en hun gezang te horen. Een van hen was Ulysses. Ulysses wist van het eiland van de sirenen. Ik weet niet hoe die reputatie ooit bekend is geworden, aangezien niemand het horen van hun gezang ooit overleefde. Dat is een van de gebreken van de Griekse mythologie. Hoe zou iemand het ooit kunnen navertellen, zodat die reputatie bekend werd?

Maar Ulysses kende uit de overlevering dit prachtige gezang van de sirenen, en hij was vastbesloten het te horen en toch niet te sterven. Daarom sprak hij met de zeelieden op zijn schip af dat zij, zodra ze dicht genoeg bij het eiland kwamen om het gezang van de sirenen te horen, was in hun oren zouden stoppen, zodat ze het niet konden horen. En ze zouden hem met touwen stevig aan de mast van zijn schip vastbinden. Ze moesten elk verzoek van hem om hem los te maken of het schip naar het eiland te sturen negeren. Want op de momenten dat hij bij zijn volle verstand was, voordat hij dit gezang had gehoord, wist hij dat het rampzalig zou zijn om dat te doen.

Dus liet hij zijn zeelieden hem aan de mast van het schip vastbinden. Toen ze in de buurt van het eiland van de sirenen kwamen, stopten de zeelieden was in hun oren, maar Ulysses deed dat niet, en hij kon het gezang horen. Toen hij het hoorde, werd hij er, net als alle andere mannen, onweerstaanbaar door aangetrokken, maar hij was vastgebonden. Hij kon het gezang niet volgen. Zijn zeelieden hadden was in hun oren en konden het gezang niet horen, dus voeren ze gewoon veilig voorbij. Na verloop van tijd nam zijn hartstochtelijke verlangen ernaar af, kwam hij weer meer bij zijn verstand en was hij blij dat hij niet naar het eiland was gevaren. Maar op het moment dat hij het gezang hoorde, kon hij, net als alle mannen, niet anders dan erop reageren, alleen zat hij vastgebonden aan de mast van zijn schip. Zo werd hij de eerste mens die erin slaagde het gezang van de sirenen te horen en in leven te blijven.

Er is nog een man in de mythologie die ook het gezang van de sirenen hoorde en in leven bleef. Dat was Orpheus, een musicus met bovennatuurlijk talent. Hij bevond zich op een schip dat dicht langs het eiland van de sirenen voer. Toen de mensen op het

schip het gezang van de sirenen begonnen te horen, begon het hen met onweerstaanbare kracht aan te trekken. De zeelieden begonnen het schip naar het eiland te sturen. Toen haalde Orpheus zijn instrument tevoorschijn en speelde muziek die mooier was dan het gezang van de sirenen, zodat de zeelieden niet door de sirenen werden aangetrokken. Ze voeren veilig voorbij en ontkwamen aan de ondergang.

3

Verleiding weerstaan door liefde voor Jezus

Er is vaak op gewezen, ook door mij bij andere gelegenheden, dat dit een heel interessante illustratie van verleiding is. Verleiding is aantrekkelijk, soms bijna onweerstaanbaar aantrekkelijk voor onze gevallen natuur. Maar als we die aantrekkingskracht volgen, leidt dat tot onze ondergang, tot onze vernietiging. Er zijn in wezen twee manieren om met verleiding geconfronteerd te worden zonder in haar greep te raken. De ene is de weg van de wetticist, zoals Ulysses, die aan de mast van zijn schip was vastgebonden. Zijn hart hunkerde ernaar om achter de sirenen aan te gaan, maar hij kon het niet. Hij was vastgebonden.

Wetticisme bindt je aan je regels, bindt je aan een geheel van godsdienstige wetten. Hoewel je hart misschien net zo vleselijk is als dat van ieder ander, doet de wetticist niet de dingen die de vleselijke mens doet, omdat zijn wetten hem daarvan weerhouden. Zijn hart verheugt zich niet in die wetten, en alles in hem verzet zich ertegen. Maar zijn toewijding aan die wetten weerhoudt hem ervan te leven in de zonde waartoe hij zich aangetrokken voelt.

Maar dan is er het christendom, dat ons een meer gezegende hoop voorhoudt. Jezus laat ons als het ware een mooier lied horen, dat ons sterker aantrekt dan de zonde. Wie deze hoop heeft om in Jezus te zijn, reinigt zichzelf zonder het gevoel te hebben dat hij zichzelf iets ontzegt. De wetticist zal altijd wensen dat hij niet aan die wetten gebonden hoefde te zijn, zodat hij kon toegeven aan datgene waaraan hij werkelijk wil toegeven. Maar de wetten die hij gehoorzaamt, verbieden het hem. Maar wie zich sterker aangetrokken voelt tot iets wat anders is en tegenover de zonde staat, zal niet wensen dat hij gezondigd had. Want de zonde is minder aantrekkelijk dan datgene wat hem aantrekt.

Die hoop om als Jezus te zijn, die hoop op heerlijkheid, is de aansporing om een heilig leven te leiden.

Iedereen die deze hoop op Hem heeft, reinigt zichzelf en heeft niet het gevoel dat hij zichzelf iets heeft ontzegd wat aangenaam of goed zou zijn geweest. Want hij wordt in werkelijkheid sterker aangetrokken door de mooiere muziek van de bestemming van de christen: met Christus verenigd te worden en als Jezus te zijn. Vanwege deze hoop hebben zij hun leven in geloof en liefde geleid, en dat is alles wat er ooit van christenen wordt verwacht. Van christenen wordt niets meer gevraagd dan in geloof en in liefde te leven.

Hij zei dat deze hoop die zij hebben, vers 5:

ligt voor jullie klaar in de hemel.

4

Onze eeuwige bestemming op de nieuwe aarde

De hemel is natuurlijk de plaats waar God en de engelen wonen. Het is ook de plaats waar onze geest naartoe gaat als we sterven, als we christenen zijn. Toch kan het een verrassing zijn om te ontdekken dat de Bijbel nergens leert dat wij de eeuwigheid in de hemel zullen doorbrengen. Ik heb tenminste nooit een plaats in de Bijbel gevonden die dat leert.

De Bijbel zegt niet dat de hemel poorten van parels of straten van goud heeft. Je leest in de Bijbel wel over poorten van parels en straten van goud en een eeuwige plaats van gelukzaligheid voor christenen, maar die wordt nergens met de hemel vereenzelvigd. Het is het nieuwe Jeruzalem op de nieuwe aarde. In Openbaring hoofdstuk 21 ziet Johannes een nieuwe hemel en een nieuwe aarde. En hij ziet een nieuw Jeruzalem uit de hemel neerdalen naar de nieuwe aarde. Het is het nieuwe Jeruzalem dat poorten van parels en straten van goud heeft, en het is de eeuwige woonplaats van de heiligen op de nieuwe aarde. In de Bijbel wordt het nergens met de hemel vereenzelvigd, hoewel dat in de gangbare voorstelling van christenen wel gebeurt.

Wanneer we denken aan voor eeuwig in de hemel leven, denken we strikt genomen niet in Bijbelse termen. Als je vandaag sterft en je bent een christen, zul je naar de hemel gaan. Je geest zal naar de Heere gaan om bij Hem te zijn. Maar wanneer Jezus terugkomt, komt Hij terug om de aarde weer in bezit te nemen en de aarde te vernieuwen. En Hij zal je een nieuw lichaam geven. Daar is de opstanding voor, zodat je voor eeuwig met Hem op deze nieuwe aarde kunt leven.

Welke dierbare voorstellingen je ook van de hemel hebt gehad, die kunnen heel goed met de nieuwe aarde verbonden worden. En het zou geen teleurstelling moeten zijn om te ontdekken dat de plaats waar dit in vervulling gaat volgens de Schrift in het nieuwe Jeruzalem is, op de nieuwe aarde, in plaats van ergens ver voorbij het hemelblauw. Ik zeg dit allemaal omdat Paulus hier zegt dat de hoop die wij hebben:

ligt voor jullie klaar in de hemel.

Betekent dat dat onze hoop is dat we naar de hemel zullen gaan? Nee, hij heeft al gezegd dat onze hoop is dat we als Jezus zullen zijn. De hoop is niet dat ik zal sterven en naar de hemel zal gaan. De hoop is dat ik als Jezus zal zijn. Maar deze hoop ligt in de hemel voor ons weggelegd.

5

Onze hoop ligt veilig in de hemel

‘Weggelegd’ betekent op een veilige plaats opgeborgen. Denk eraan dat Jezus in de Bergrede zei:

Verzamel geen schatten voor u op de aarde, waar mot en roest ze verderven, en waar dieven inbreken en stelen; maar verzamel schatten voor u in de hemel, waar geen mot of roest ze verderft, en waar dieven niet inbreken of stelen;

MATTHEÛS 6:19-20

Wat Hij zegt, is dat iemand de dingen van de aarde kan koesteren of de dingen van de hemel kan koesteren. Als iemands hart en schat bij de dingen van de aarde zijn, dan is dat een onveilige bewaarplaats, want er zijn dingen die je je aardse bezittingen kunnen afnemen. De overheid kan ze afnemen. Dieven kunnen ze afnemen. Zelfs roest kan uiteindelijk de mooiste dingen aantasten die ooit chic en nieuw waren. Als je voor jezelf schatten op aarde verzamelt, zei Jezus, zijn ze daar niet veilig. Maar als je ze in de hemel verzamelt, zijn ze veilig. Ze zullen niet gestolen worden of verroesten. De gedachte is dat de hemel een veilige plaats is om iets te bewaren.

Het woord 'weggelegd' heeft duidelijk te maken met iets ergens opbergen. Er wordt ergens iets bewaard. Zoals je je geld op de bank zet, zo leg je het op aarde weg. Als je hoop in de hemel is weggelegd, betekent dat dat niets je deze hoop kan afnemen. Niets kan je van deze hoop beroven. Je hoop zal niet de bodem worden ingeslagen.

Wanneer mensen zeggen: 'Mijn hoop is dat ik met pensioen kan als ik vijfenzestig ben. Ik heb wat geld opzijgezet, ik krijg een pensioen en er is de Amerikaanse sociale zekerheid, en ik hoop dat ik ooit die pensioenjaren zal hebben.' Nou, wie weet? Die hoop kan op een teleurstelling uitlopen. De Amerikaanse sociale zekerheid kan failliet gaan. Het bedrijf dat je pensioen betaalt, kan failliet gaan. Alles wat je bezit en hebt weggelegd, kan nodig zijn voor een onvoorziene noodsituatie. Het kan gestolen worden. Het kan nodig zijn vanwege een ernstige gezondheids crisis. Wie weet? Welke hoop mensen ook op aarde hebben, die kan op een teleurstelling uitlopen, omdat die aan de aarde gebonden is en op aarde is weggelegd. Maar als die in de hemel is weggelegd, is het een zekere hoop. En je zult niet teleurgesteld worden wanneer je daarop hoopt, omdat die op een veilige plaats is.

6

Het Evangelie bereikt de hele wereld

Hij zegt in vers 5:

vanwege de hoop die voor u is weggelegd in de hemelen. Hiervan hebt u eerder gehoord door het Woord van de waarheid, namelijk van het Evangelie.

KOLOSSENZEN 1:5

Dat wil zeggen dat je, toen je het Evangelie hoorde, het waarachtige Evangelie, over deze hoop hoorde. En dat is blijkbaar wat je sindsdien heeft gemotiveerd om in geloof en in liefde te leven.

Over het Evangelie, het laatste woord in vers 5, spreekt hij verder in vers 6:

Dit is naar u toe gekomen zoals ook in de hele wereld, en het draagt vrucht zoals ook onder u, vanaf de dag dat u het gehoord hebt en de genade van God in waarheid hebt leren kennen.

KOLOSSENZEN 1:6

Let erop dat hij zegt dat het Evangelie dat tot hen in Kolosse is gekomen, ook in de hele wereld is gekomen. De bedoeling daarvan kan zijn dat sommige dwaalleraren in die streek hen misschien probeerden mee te trekken naar een of andere kleine, plaatselijke mysteriegodsdienst of sekte, met een leider daar in Kolosse of waar dan ook. Maar het was geen wereldwijd verschijnsel. Deze mysteriegodsdiensten hadden hun geografische centra. Ze waren niet evangeliserend in de zin dat ze van plan waren iedereen in de wereld tot hun godsdienst te brengen. Ze waren juist behoorlijk exclusief.

Maar wat Paulus zegt, is dat, in tegenstelling tot zoiets, de boodschap die zij hebben gepredikt aan iedereen in de wereld wordt gepredikt. Deel uitmaken van het christendom is deel uitmaken van Gods werk om de hele wereld te veroveren door het Evangelie, door de prediking in de hele wereld.

7

De hele wereld als Bijbelse overdrijving

Het is interessant dat Paulus zegt dat het Evangelie in de hele wereld is gekomen. We weten dat het Evangelie, toen Paulus dit schreef, niet in elke uithoek van de wereld was gepredikt. Er zijn zelfs nu nog delen van de wereld waar het Evangelie niet is gepredikt. Hoe moeten we dit dan begrijpen? Je kunt het op twee manieren begrijpen. Eén manier zou zijn om eenvoudig te zeggen dat het een hyperbool is. Een hyperbool is een overdrijving om iets duidelijk te maken. Jezus gebruikte hyperbolen, de profeten gebruikten hyperbolen en Paulus gebruikte hyperbolen.

We vinden verderop in dit hoofdstuk zelfs een goed voorbeeld van hetzelfde soort hyperbool. In vers 23 zegt hij:

als u tenminste in het geloof blijft, gefundeerd en vast, en u niet laat afbrengen van de hoop van het Evangelie, dat u gehoord hebt, dat gepredikt is in de hele schepping die onder de hemel is, waarvan ik, Paulus, een dienaar geworden ben.

KOLOSSENZEN 1:23

Let op:

Dat aan ieder schepsel onder de hemel is verkondigd.

Hij zegt in de verleden tijd, alsof het al volbracht is, dat het Evangelie aan ieder schepsel onder de hemel is gepredikt.

Paulus wist heel goed dat er schepselen onder de hemel waren aan wie het Evangelie niet was gepredikt. Hij wist zelfs van hele landen waar het Evangelie nog niet was verkondigd. Toen hij dit schreef, zat hij in een gevangenis in Rome. Hij hoopte ooit vrijgelaten te worden en naar Spanje te gaan, omdat hij wist dat het Evangelie in Spanje niet was gepredikt. Hij wist zeker van het bestaan van Brittannië, en daar was het Evangelie nog niet verkondigd. Paulus had geen verkeerde informatie over de mate waarin het Evangelie was gepredikt. Hij gebruikte eenvoudig een manier van spreken

die in die tijd gebruikelijk was. Daar moeten we rekening mee houden wanneer we de Schriften proberen te begrijpen, want daarin worden inderdaad hyperbolen gebruikt. Wat hij werkelijk bedoelt, is dat het op grote schaal is gepredikt aan allerlei soorten toehoorders in allerlei soorten omstandigheden. Hij zegt niet dat er geen plaatsen en geen schepselen zijn waar of aan wie het Evangelie niet is gepredikt.

Evenzo hebben we in Handelingen hoofdstuk 2 in wezen dezelfde hyperbool. In Handelingen hoofdstuk 2, vers 5, staat het volgende. Dit is op de Pinksterdag in Jeruzalem:

Nu woonden er Joden in Jeruzalem, godvrezende mannen uit alle volken die er onder de hemel zijn.

HANDELINGEN 2:5

Uit elk volk onder de hemel? Hoe zit het met Australië? Hoe zit het met de Inca's? Waren daar vertegenwoordigers van de Inca's? Natuurlijk niet. De uitdrukking is, net als de uitdrukking in Kolossenzen, eenvoudigweg een hyperbool.

Sommige mensen erkennen liever geen hyperbolen, omdat ze denken dat een hyperbool iets anders is dan de waarheid. Een hyperbool is immers een overdrijving. Bij een overdrijving denken we aan iets wat niet helemaal waar is. En dat klopt: het is iets wat niet helemaal waar is. Het is niet precies waar. Maar we moeten begrijpen dat nauwkeurigheid kenmerkend is voor de manier waarop wij in de westerse wereld communiceren. Iets zeggen wat precies waar is, is de enige manier om iets te zeggen wat waar is, en om nauwkeurig te spreken.

Maar als we erop zouden letten, zouden we merken dat ook wij af en toe hyperbolen gebruiken. Er waren verkiezingen, en die hadden een bepaalde uitslag. En alle politici en alle media zeiden: 'Hieruit blijkt dat de kiezers een mandaat hebben gegeven, dat het Amerikaanse volk dit of dat wil.' In werkelijkheid is ongeveer de helft van de mensen die op een bepaalde manier hebben gestemd niet het hele Amerikaanse volk. Maar dat is een hyperbool. Dat is een hyperbool die een beetje misleidend is.

Maar als we zeggen dat iedereen dit of dat weet, gebruiken we duidelijk een hyperbool, want er is niets wat iedereen weet. Er is geen enkel feit dat iedereen kent. En toch geven we de waarheid niet echt verkeerd weer als we zeggen dat iedereen weet dat je lucht moet inademen om te leven. Dat is zo algemeen bekend dat we een gebruikelijke hyperbool gebruiken als we zeggen dat iedereen dat weet. We liegen niet. We verwachten niet dat mensen ons in de absoluut letterlijke zin opvatten. Je kunt beeldspraak gebruiken en toch de waarheid spreken, zolang je publiek je beeldspraak herkent en die als zodanig opvat. En Bijbelschrijvers gebruikten de hyperbool als een van de belangrijkste vormen van beeldspraak.

Dus één mogelijkheid is dat Paulus eenvoudigweg een hyperbool gebruikt wanneer hij zegt dat het Evangelie in de hele wereld is gekomen. Dan zegt hij dat het in een groot deel van de wereld is gekomen, bij een brede doorsnede van de wereld. Net zoals hij bedoelt wanneer hij in vers 23 zegt dat het is gepredikt

als u tenminste in het geloof blijft, gefundeerd en vast, en u niet laat afbrengen van de hoop van het Evangelie, dat u gehoord hebt, dat gepredikt is in de hele schepping die onder de hemel is, waarvan ik, Paulus, een dienaar geworden ben.

KOLOSSENZEN 1:23

Niet letterlijk aan ieder schepsel afzonderlijk, hoewel het klinkt alsof hij ieder schepsel afzonderlijk bedoelt. Maar hij wist dat er schepselen onder de hemel waren die het Evangelie nog niet hadden gehoord. Hij gebruikt een hyperbool.

8

De wereld als het Romeinse Rijk

De andere mogelijkheid is dat hij het woord ‘wereld’ gebruikt in de betekenis van de Romeinse wereld. In Lukas hoofdstuk 2, vers 1, staat dat

En het geschiedde in die dagen dat er een gebod uitging van keizer Augustus dat heel de wereld ingeschreven moest worden.

LUKAS 2:1

‘De hele wereld’ betekent hier duidelijk de Romeinse wereld, het Romeinse Rijk. Er waren delen van de wereld die de keizer kende, maar die hij nooit had veroverd. Hij was niet van plan daar belasting te heffen. India en China enzovoort betaalden geen belasting aan de keizer. Maar hij bedoelt de hele Romeinse wereld. En Paulus, die vanuit een Romeinse gevangenis schreef, kon die uitdrukking gemakkelijk op dezelfde manier gebruiken als Lukas: de hele wereld, waarmee hij de Romeinse wereld bedoelde. Het Evangelie was zeker in de hele Romeinse wereld gepredikt.

We weten dus niet precies hoe hij het bedoelde. Gebruikt hij een hyperbool, of gebruikt hij het woord in de betekenis van de wereld rond de Middellandse Zee, of de Romeinse wereld, het Romeinse Rijk? Beide zijn mogelijk. Maar de voornaamste reden waarom hij zegt dat het Evangelie in de hele wereld is gepredikt, is dat hij duidelijk wil maken dat het niet alleen onder de Kolossenzen is gepredikt.

Het heeft jullie bereikt, net als de rest van de wereld.

Dat wil zeggen: dit is niet zomaar weer een klein plaatselijk godsdienstig idee dat in Kolosse is ontstaan. De evangelisatie van Kolosse maakt eenvoudigweg deel uit van Gods wereldwijde streven naar uitbreiding, om uiteindelijk iedereen met het Evangelie te bereiken. En tot die mensen behoren ook de Kolossenzen.

9

Het Evangelie draagt vrucht als levend zaad

Hij zegt in vers 6 over het Evangelie:

Dit is naar u toe gekomen zoals ook in de hele wereld, en het draagt vrucht zoals ook onder u, vanaf de dag dat u het gehoord hebt en de genade van God in waarheid hebt leren kennen.

KOLOSSENZEN 1:6

In de hele wereld brengt het Evangelie vrucht voort, zoals het dat ook onder de Kolossenzen doet. Het hoort bij de aard van het Evangelie dat het vrucht voortbrengt. Vrucht is hier een metafoor. Hij heeft het natuurlijk over geestelijke vrucht of geestelijke resultaten. Maar het is een metafoor die gebaseerd is op het idee van letterlijke vruchten, die bijvoorbeeld aan een wijnstok of aan een boom groeien. En wat vrucht voortbrengt, is een zaadje, een levend zaadje. Een zaadje is eigenlijk iets wonderbaarlijks als je erover nadenkt. Je kunt een tarwekorrel nemen en die enkele duizenden jaren in een piramide bewaren. Het lijkt niet alsof die leeft. Duizenden jaren lang doet die niets. Het zou net zo goed een steentje kunnen zijn als een zaadje. Maar wanneer je het in de juiste soort grond stopt en het op de juiste manier behandelt, in de juiste omgeving, komt het tot leven en brengt het iets voort dat enorm is vergeleken met zijn eigen omvang. Het groeit uit tot zoiets als een boom, of, in het geval van tarwe, tot een grote graanhalm. Aan die halm zitten nog veel meer zaden van dezelfde soort.

Het is echt iets wonderbaarlijks als je erover nadenkt. Wij denken er niet zo over, omdat het zo gewoon is. We hebben allemaal van jongs af aan weleens een maïskorreltje of iets dergelijks geplant en het zien groeien, of gras uit een boomstam of een boom zien groeien. Het is zo gewoon dat we vergeten hoe wonderbaarlijk het is. Maar het is eigenlijk het wonder van het leven dat uit een zaadje vrucht voortbrengt.

Jezus onderwees dat de boodschap van het Evangelie als zaad was. Hij zei:

En Hij sprak tot hen veel dingen door gelijkenissen. Hij zei: Zie, een zaaier ging eropuit om te zaaien.

MATTHEÛS 13:3

Later zei Hij:

Dit is de gelijkenis: Het zaad is het Woord van God.

LUKAS 8:11

Of:

de boodschap over het koninkrijk.

Een deel van zijn zaad viel in goede grond, een ander deel in minder goede grond. De goede grond bracht veel vrucht voort. In de andere soorten grond kwam de vrucht niet tot rijpheid.

Het Evangelie wordt een aantal keren beschreven als zaad, en de bedoeling van zaad is natuurlijk dat het vrucht voortbrengt. Maar dat doet het doordat het leeft.

10

Gods Woord brengt Gods leven in ons voort

Anders dan de filosofieën van de Grieken, anders zelfs dan de godsdienstige ideeën van de heidenen, is het Evangelie iets wat leeft. Wanneer het in de juiste soort grond wordt geplant, groeit het. En Jezus gaf in Zijn gelijkenis van de zaaier aan dat die grond het soort hart is dat het ontvangt. In het juiste soort hart groeit het. Waartoe groeit het uit? Het groeit uit tot een evenbeeld van zichzelf. Natuurlijk, dat is waartoe zaden uitgroeien. Maar wat is het? Het is het Woord van God.

Het Woord van God brengt het leven van God voort in de persoon die het ontvangt. Een tarwekorrel brengt het leven van tarwe voort. De genetische samenstelling van dat zaad is de genetische samenstelling van de plant en van de vrucht die eruit groeit.

Zo brengt het Woord van God, het zaad van God, het leven van God voort in het hart van de persoon die het ontvangt.

We hebben in de boodschap van het Evangelie dus niet zomaar nog een filosofie die meer waarheid bevat of beter is dan de andere filosofieën van de wereld. Het is niet zomaar nog een boodschap die het verdient om gehoord te worden en die het verdient om geloofd te worden. We hebben in het Woord van God iets wat leeft. Wanneer het met kracht komt, wanneer het in de juiste grond wordt geplant, in het juiste soort hart, brengt het vrucht voort. Die vrucht is van goddelijke oorsprong. Het is de vrucht van de Heilige Geest, zoals Paulus die noemde in Galaten hoofdstuk 5.

Dus hier brengt het Evangelie overal waar het komt vrucht voort. Je kunt zelfs zien dat het echt is, dat het de goddelijke boodschap is, doordat er leven mee wordt overgedragen. Ik zou met je kunnen spreken over de waarheid van allerlei theorieën of allerlei filosofieën. En als ze juist zijn, zou ik je waarschijnlijk kunnen laten inzien hoe juist ze zijn. Ze zouden waarschijnlijk deel gaan uitmaken van je denken. Maar ze zouden niet het effect kunnen hebben dat het Evangelie heeft als het op de juiste manier wordt ontvangen, want informatie is het ene en leven is het andere.

Jezus zei in Johannes 6:63:

De Geest is het Die levend maakt, het vlees heeft geen enkel nut.
De woorden die Ik tot u spreek, zijn geest en zijn leven.

JOHANNES 6:63

Het Evangelie is dus geest en het is leven. Daarom brengt het, wanneer het eenmaal geplant is, vrucht voort. De vrucht van een veranderd leven, de vrucht van het leven van Jezus dat wordt voortgebracht in de persoon die het ontvangt, die dan in alle dingen naar Christus toegroeit.

Onze hoop is als de hoop van de boer die het zaad plant: dat hij een volgroeid gewas zal hebben. De hoop van de christen is dat het zaad van het leven van Christus, dat door Zijn Woord in ons is geplant, in ons zal uitgroeien tot de gelijkenis van Jezus, die in ons tot volle uitdrukking komt.

Paulus zei dat het Evangelie dit effect heeft overal waar het komt.

Dit is naar u toe gekomen zoals ook in de hele wereld, en het draagt vrucht zoals ook onder u, vanaf de dag dat u het gehoord hebt en de genade van God in waarheid hebt leren kennen.

KOLOSSENZEN 1:6

Zodra je de genade van God naar waarheid, eerlijk, werkelijk hebt leren kennen, begint die dit effect te hebben en vrucht in je voort te brengen.

Zo hebt u het ook geleerd van Epafras, onze geliefde mededienstknecht, die voor u een trouwe dienaar van Christus is. Hij heeft ons ook uw liefde in de Geest bekendgemaakt.

KOLOSSENZEN 1:7-8

Hun liefde is dus niet eenvoudigweg de menselijke genegenheid die mensen van nature voor bepaalde mensen hebben. Het is liefde in de Geest. Het is een vrucht van de Geest. Hij heeft gehoord over de vrucht van de Geest, de liefde in de Geest die zij hebben. Die vrucht, waarvan hij hoort dat die in hen is, ziet hij overal ter wereld waar het Evangelie komt. Dat brengt hem ertoe voor die vrucht te willen bidden, want planten zijn kwetsbare dingen. Als je zaadjes plant en ze zien beginnen te groeien, is het wat voorbarig om je al over de oogst te verheugen. Er zijn namelijk omstandigheden waardoor die plant kan verdrogen of uit de grond gerukt kan worden. Een wild dier kan komen en hem opeten, of iemand zou hem kunnen vertrappen. Jezus gaf in Zijn gelijkenis van de zaaier aan dat er allerlei dingen met zaadjes kunnen gebeuren zodra ze zijn begonnen te groeien. De dorens kunnen ze verstikken voordat ze beginnen te groeien. De vogels kunnen ze opeten. Zo zegt Paulus ook hier, vrij weergegeven: 'Ik heb gehoord over de vrucht die onder jullie wordt voortgebracht, en daarom bid ik voor jullie.'

Waarom? Hij wil niet dat die vrucht in de kiem wordt gesmoord. Hij wil niet dat de uitwerking van het Evangelie voortijdig wordt afgebroken of vruchteloos wordt gemaakt.

Dus zegt hij:

11

De opbouw van Paulus' gebed en dankzegging

Daarom houden ook wij niet op, vanaf de dag dat wij het gehoord hebben, voor u te bidden en te smeken dat u vervuld mag worden met de kennis van Zijn wil, in alle wijsheid en geestelijk inzicht, zodat u wandelt op een wijze de Heere waardig, Hem in alles behaagt, in elk goed werk vrucht draagt en groeit in de kennis van God, terwijl u met alle kracht bekrachtigd wordt, overeenkomstig de sterkte van Zijn heerlijkheid, om met blijdschap in alles te volharden en geduld te oefenen. Daarbij danken wij de Vader, Die ons bekwaam heeft gemaakt om deel te hebben aan de erfenis van de heiligen in het licht. Hij heeft ons getrokken uit de macht van de duisternis en overgezet in het Koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde.

KOLOSSENZEN 1:9-13

Dat is niet het einde van een zin, maar we moeten ergens even stoppen om een paar van deze dingen te bespreken. Volgens mij vinden we het gebed van Paulus in wezen in vers 9 tot en met 11. Wat de interpunctie betreft, zou je vers 12 ook als onderdeel van zijn gebed kunnen opvatten. Dat wil zeggen: hij bidt dat deze dingen bij je zullen gebeuren. Namelijk dat je, onder andere, verlicht zult worden, dat je zult wandelen op een manier die de Heere waardig is, dat je vruchtbaar zult zijn, dat je zult groeien, dat je met alle kracht versterkt zult worden, dat je geduld en lankmoedigheid met blijdschap zult hebben, en dat je, in vers 12, 'de Vader dankt', 'Die ons daarvoor geschikt heeft gemaakt'.

[Vertalersnoot: In de Engelse vertaling staat ‘giving thanks to the Father’, zonder expliciet onderwerp. Daardoor kan de dankzegging nog bij het gebed voor de Kolossenzen horen. De HSV kiest met ‘Daarbij danken wij de Vader’ expliciet voor Paulus en zijn medewerkers als onderwerp.]

Dat is één manier om het te zien. Maar ik denk dat zijn gebed voor hen eindigt aan het einde van vers 11. Het uiteindelijke resultaat is dan dat ze versterkt zouden worden tot alle geduld en lankmoedigheid met blijdschap. Vervolgens zegt hij in vers 12 dat hij, naast zijn gebed voor hen, ook de Vader dankt. Hij doet dus twee dingen: hij bidt en hij dankt. Zoals ik het begrijp, vinden we in vers 9 tot en met 11 zijn gebed. En dan vertelt hij ons in vers 12 dat hij, naast zijn gebed voor hen, ook dankt.

12

Leren bidden uit Bijbelse gebeden

Laten we even naar dat gebed kijken, want gebeden in de Bijbel zijn heel leerzaam voor ons. De meeste christenen die ik ken, klagen dat ze weten dat ze meer zouden moeten bidden dan ze doen, maar ze bidden niet zo veel. Wanneer ze wel bidden, hebben ze soms het gevoel dat hun gebeden leeg en saai zijn. En soms is dat zo ontmoedigend dat ze na een tijdje minder gaan bidden. Ze hebben namelijk het gevoel dat ze niets bereiken en dat het bij het bidden moeilijk is om te weten wat je moet doen.

Iedereen bidt. Zelfs atheïsten bidden wanneer ze in moeilijkheden zitten. Maar een leven van gemeenschap met God en gebed tot God is een hele uitdaging, omdat we God niet zien. Het is gemakkelijker om te praten met iemand die je in het gezicht kijkt en die je hoort antwoorden. Je kunt eindeloos een gesprek voeren met iemand die op je reageert. Maar je hoort Gods stem niet zo gemakkelijk als de stem van een ander mens. Er zijn momenten waarop je die waarschijnlijk wel hoort. Er zijn momenten waarop God tot je zal spreken op een manier die heel indrukwekkend is. Maar voor het grootste deel bestaat het christelijke leven er niet uit dat we God over en weer met ons horen praten, even gemakkelijk en even hoorbaar en even duidelijk als we een ander mens horen praten.

Daarom is bidden een uitdaging. We hebben contact met Iemand en proberen dingen te bedenken om tegen Hem te zeggen, terwijl we niet noodzakelijk meteen iets terughoren. Heb je dat weleens met een ander meegemaakt? Je probeert een gesprek met diegene te voeren, maar die heeft niet veel te zeggen. Je bedenkt iets om te zeggen en je praat een alinea of zo vol, maar er komt niets terug. Dus probeer je iets anders te bedenken waarmee je diegene misschien aan het praten krijgt, en er komt niets terug. Na een tijdje val je stil: 'Ik weet niet wat ik nog moet zeggen.'

Praten met God gaat soms ook zo. Als Hij niet terugspreekt — en Hij spreekt niet altijd terug — is het soms moeilijk. 'Wat moet ik nu zeggen?' Een van de dingen die ons veel leren over wat we kunnen zeggen, is dat de Bijbel ons soms vertelt waarvoor we moeten bidden. Bijvoorbeeld toen Jezus zei:

Als je bidt, zeg dan—

Het is altijd nuttig als je zoiets hebt.

Als je bidt, zeg dan dit.

Dan weet ik tenminste waarvoor ik moet bidden, gedurende de paar minuten die het me kost om dat uit te spreken.

Onze Vader, Die in de hemelen zijt.

MATTHEÛS 6:9

Enzovoort.

Maar er zijn ook andere dingen waarvoor Hij ons zegt te bidden. Hij zegt:

Bid daarom tot de Heere van de oogst dat Hij arbeiders in Zijn oogst uitzendt.

MATTHEÛS 9:38

Dat is iets waarvoor ons wordt gezegd te bidden. Dat kunnen we allemaal aan ons lijstje toevoegen. Hij zegt:

Waak dan te allen tijde en bid dat u waardig geacht zult worden om al die dingen die gebeuren zullen, te ontvluchten, en om te kunnen bestaan voor de Zoon des mensen.

LUKAS 21:36

Dat kan ik aan mijn lijstje toevoegen. Je vindt het een aantal keren:

Waak en bid, opdat u niet in verzoeking komt; de geest is wel gewillig, maar het vlees is zwak.

MATTHEÛS 26:41

Dat voeg ik toe. Er wordt me gezegd te bidden dat ik niet in verzoeking zal vallen.

Uiteindelijk ben je echter zelfs door de dingen heen waarvoor de Bijbel je zegt te bidden. Maar er is meer dat ons kan onderwijzen in ons gebedsleven, en dat zijn de voorbeelden van gebed. Niet alleen wat ons wordt opgedragen te bidden, maar ook wat godvruchtige mensen in het Oude en het Nieuwe Testament baden. De gebeden van mensen als Nehemia kunnen leerzaam zijn. Het gebed van Daniël in Daniël hoofdstuk 9. De gebeden van Jezus en van Paulus, en van de heiligen in het boek Handelingen. Af en toe worden daar een of twee gebeden vermeld.

Ik zou je zeker willen aanmoedigen om gebed in de Bijbel te bestuderen, vooral als je vindt dat jouw gebed enige verbetering nodig heeft. Zelfs als je vindt van niet, kun je door zo'n studie ontdekken dat er onderwerpen zijn waarover de Bijbel je leert te bidden, die geen deel uitmaken van jouw gebedsleven. Een van de heel vruchtbare onderwerpen bij het bestuderen van gebed is beslist het nauwkeurig bekijken van de gebeden van Paulus.

Voorals aan het begin van Efeze, en in Kolossenzen, heeft hij deze uitvoerige gebeden. Er staat er een in Efeze 1 en een in Efeze 3, en die zijn allebei behoorlijk lang. Dit gebed in Kolossenzen is korter, maar het is ingewikkeld. We hebben zojuist vers 9 tot en met 11 gelezen, en misschien klonk het voor je als een wirwar van bijzinnen zonder een

duidelijke gedachtegang. Maar als we konden begrijpen wat Paulus hier bidt, zouden we ten eerste deze dingen voor anderen kunnen bidden, zoals Paulus ze voor de gemeente bad, en ten tweede ze voor onszelf kunnen bidden.

Omdat Paulus dit voor de gemeente bad en wij deel uitmaken van de gemeente, is dit gebed, als onderdeel van wat Paulus onder inspiratie schreef, een door God geïnspireerd gebed voor de gemeente en voor jou. Er is alle reden om dit gebed voor jezelf en voor anderen te kunnen bidden, maar alleen als je enig besef hebt van wat er gebeden wordt.

13

Bidden om volle kennis van Gods wil

Laten we dit wat nauwkeuriger bekijken. In vers 9 zegt hij:

Daarom houden ook wij niet op, vanaf de dag dat wij het gehoord hebben, voor u te bidden en te smeken dat u vervuld mag worden met de kennis van Zijn wil, in alle wijsheid en geestelijk inzicht, zodat u wandelt op een wijze de Heere waardig, Hem in alles behaagt, in elk goed werk vrucht draagt en groeit in de kennis van God, terwijl u met alle kracht bekrachtigd wordt, overeenkomstig de sterkte van Zijn heerlijkheid, om met blijdschap in alles te volharden en geduld te oefenen. Daarbij danken wij de Vader, Die ons bekwaam heeft gemaakt om deel te hebben aan de erfenis van de heiligen in het licht. Hij heeft ons getrokken uit de macht van de duisternis en overgezet in het Koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde.

KOLOSSENZEN 1:9-13

En hij zegt:

‘En om te vragen dat’ — dit is wat hij voor hen bidt, wat hij voor hen vraagt. Allereerst:

Dat jullie helemaal mogen begrijpen wat Hij wil.

Wat weten we nu over deze christenen? Ze hadden een prijzenswaardig geloof en een prijzenswaardige liefde. En nu bidt hij dat ze vervuld zullen worden met de kennis van Zijn wil. Een christen die al gemotiveerd is om in geloof en in liefde te wandelen, mist vaak één ding, en dat is duidelijke leiding. Vaak gaat het er werkelijk om te weten wat God wil.

Een niet-christen of een vleselijk mens die zijn best doet om zich als een christen te gedragen, heeft vaak meer nodig dan te weten wat Gods wil is. Hij moet aangespoord worden, hij moet gemotiveerd worden, hij moet vermanend toegesproken worden, hij moet een beetje geduwd en aangepord worden, hij moet aangevuurd worden. Maar mensen die al geestelijk zijn, vuren zichzelf al aan. Ze motiveren zichzelf. Maar dat betekent niet dat ze alles hebben wat ze nodig hebben.

Zodra je gemotiveerd bent om God te gehoorzamen, is de volgende stap te weten wat God wil. Als je God wilt gehoorzamen en niet weet wat Hij wil, ben je geestelijk net zo verlamd als wanneer je Hem niet wilt gehoorzamen. In beide gevallen doe je uiteindelijk niet wat Hij wil.

Paulus bidt dus dat deze christenen, die vooruitgaan in hun christelijke leven, vervuld zullen worden. En dat woord ‘vervuld’ krijgt daar nadruk. Hij wil niet dat ze alleen maar een vermoeden hebben van wat Gods wil is, of een algemene kennis daarvan. Hij wil dat ze zich er volledig van bewust zijn, vervuld met de kennis van wat God voor hen wil.

Dat is zeker een gebed dat je met enig enthousiasme voor jezelf kunt bidden: ‘God, ik wil vervuld worden met de kennis van wat Uw wil voor mijn leven is.’ Een deel van het antwoord zal natuurlijk komen wanneer je de Bijbel leest, en God zal je ogen openen. Op andere momenten zal God op andere manieren tot je spreken of Zijn wil op andere manieren bekendmaken. Maar misschien herken je het niet als je niet op Zijn golflengte zit. Door gebed stem je je af op Zijn golflengte.

Je bidt dat het je niet zal ontgaan wanneer God je Zijn wil probeert te laten zien, dat het je niet zal ontgaan, maar dat de kennis van Zijn wil deel zal uitmaken van je innerlijke bewustzijn, dat je met die kennis vervuld zult worden. Aan het einde van vers 9 voegt hij daar een nadere bepaling aan toe met de woorden:

14

Gods leiding door wijsheid en geestelijk inzicht

Met alle wijsheid en geestelijk inzicht.

Daar staan twee dingen die je inzicht zullen geven in Gods wil. Het ene is wijsheid en het andere is geestelijk inzicht, en er is een verschil. Wijsheid is wat je bijvoorbeeld in Spreuken vindt. Wijsheid is weten wat het uiteindelijke resultaat van een bepaalde handeling zal zijn. Weten wat verstandig is om te doen en hoe je onverstandige dingen kunt vermijden, omdat die resultaten zullen opleveren die je niet wilt. In zekere zin kennen we Gods algemene wil. Gods algemene wil is bijvoorbeeld dat we mensen niet kwetsen. Welnu, ik heb wijsheid nodig om mijn gedrag te onderzoeken en te weten of ik me zo gedraag dat ik waarschijnlijk mensen zal kwetsen of niet. Omdat ik weet dat God niet wil dat ik mensen tot struikelen breng, zal wijsheid me vaak duidelijk maken of iets wat ik doe waarschijnlijk mensen tot struikelen zal brengen of niet.

Wijsheid is eigenlijk het vermogen om te zien hoe een bepaald gewenst resultaat bereikt kan worden. Het is verbazingwekkend dat veel mensen denken dat God ons meestal leidt door bijzondere openbaringen en bijzondere woorden van God, enzovoort. In werkelijkheid gaat de Bijbel er als vanzelfsprekend van uit dat wijsheid een van de belangrijkste manieren is waarop God ons Zijn wil laat kennen. Zo spreekt de Bijbel er ook voortdurend over. Dat wil zeggen dat we genoeg wijsheid hebben om te herkennen dat deze keuze ons bij een gewenst doel zal brengen en dat die andere keuze dat minder gemakkelijk zal doen. Dat is wat wijsheid onderscheidt.

Geestelijk inzicht heeft waarschijnlijk meer te maken met God Die daadwerkelijk tot je spreekt, tot je hart, tot je geest. God Die met je geest getuigt en je besef geeft van de geestelijke gevolgen van alle dingen. Er is de wijsheid van het verstand en er is de wijsheid van de geest. Beide zijn middelen waardoor Gods wil aan je bekendgemaakt

kan worden. Wijsheid is een soort natuurlijk vermogen. Wanneer die door het Woord van God wordt gevoed, heeft ze echter meer mogelijkheden dan natuurlijke wijsheid doorgaans heeft. Jezus zei:

Daarom, ieder die deze woorden van Mij hoort en ze doet, die zal
Ik vergelijken met een verstandig man, die zijn huis op de rots
gebouwd heeft;

MATTHEÛS 7:24

De woorden van Jezus leren ons wat wijsheid is. De man die doet wat Jezus heeft gezegd, is een wijs man.

Maar naast wat mijn verstand me kan vertellen, als ik wijs ben, is er ook wat de Geest me kan vertellen, het geestelijke inzicht dat God me kan geven. Hij kan me dat op veel manieren geven. Dat kan komen door een tekst uit de Schrift die de Heilige Geest op mijn hart drukt. Dat kan komen door de gaven van de Heilige Geest, een profeet of een aansporing of iets dergelijks. Iemand kan onderwijs geven en door de gave van de Heilige Geest kan ik inzicht krijgen in de wil van God. Het kan komen door innerlijke indrukken van de Heilige Geest, de stille, zachte stem van de Geest van God Die me in mijn geweten of hoe dan ook zegt dat ik iets moet doen. Dat zijn verschillende manieren. Paulus zegt dat hij bidt dat ze door zowel wijsheid als geestelijk inzicht vol zullen zijn, vol van het besef van wat God in hun leven wil.

15

Weten, willen en kunnen doen wat God behaagt

Dan staat er:

Daarom houden ook wij niet op, vanaf de dag dat wij het gehoord hebben, voor u te bidden en te smeken dat u vervuld mag worden met de kennis van Zijn wil, in alle wijsheid en geestelijk inzicht, zodat u wandelt op een wijze de Heere waardig, Hem in alles behaagt, in elk goed werk vrucht draagt en groeit in de kennis van God, terwijl u met alle kracht bekrachtigd wordt, overeenkomstig de sterkte van Zijn heerlijkheid, om met blijdschap in alles te volharden en geduld te oefenen. Daarbij danken wij de Vader, Die ons bekwaam heeft gemaakt om deel te hebben aan de erfenis van de heiligen in het licht. Hij heeft ons getrokken uit de macht van de duisternis en overgezet in het Koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde.

KOLOSSENZEN 1:9-13

Er zijn twee dingen nodig om de Heere waardig te wandelen. Nou, misschien drie. Allereerst moet je weten wat de Heere behaagt en wat niet. Ten tweede moet je willen doen wat de Heere behaagt. Ten derde moet je het vermogen hebben om te doen wat de Heere behaagt. Zo kun je de Heere waardig wandelen. De manier waarop je wandelt is eenvoudigweg een beeld voor de manier waarop je leeft, de dingen die je in je leven doet, de keuzes die je maakt.

Hoe wandel je op een manier die God waardig is? Allereerst moet je weten hoe een wandel die God waardig is eruitziet. Wat is Gods wil? Dat is wat hij al heeft gebeden, dat je vol zou zijn van de kennis van Zijn wil. Vervolgens moet je het willen doen, maar

dat hadden ze al. Ze wilden de wil van God al doen. Ze leefden al in geloof en liefde, in de hoop van het Evangelie. Vervolgens bidt hij, zoals in vers 11 blijkt, dat ze versterkt zullen worden, want je moet de kracht hebben om te doen wat God behaagt.

Bij de christelijke wandel hoort de informatie die nodig is om te weten wat God wil, het hart om het te doen, of het verlangen om het te doen, en dan natuurlijk de kracht om het uit te voeren. Er zijn veel dingen die je misschien wilt doen, maar die je niet kunt doen. Dus bidt hij dat ze de kennis zullen hebben en dat ze de kracht zullen hebben. Hij gaat ervan uit dat ze er al het hart voor hebben, en dat ze, als ze Zijn wil kennen, waarschijnlijk de Heere waardig zullen wandelen en Hem ten volle zullen behagen.

16

Leven om God te behagen

Ik denk dat de King James hier 'to all pleasing' zegt. Dat is een dubbelzinnige Engelse uitdrukking, maar deze vertaling zegt 'fully pleasing Him': Hem volledig behagen. Dat betekent dat onze wandel God in alle opzichten behaagt, niet alleen in het algemeen. Niet dat we alleen maar in het algemeen zonde vermijden en in het algemeen schandalen vermijden en in het algemeen een fatsoenlijk mens zijn, maar dat alles wat we doen, gedaan wordt met de motivatie en met het resultaat dat we God behagen. Dit is in wezen de kern van de christelijke motivatie, tegenover de niet-christelijke motivatie. De christen wil God behagen. De niet-christen wil zichzelf behagen. Dat zijn de twee godsdiensten die in de wereld bestaan: de godsdienst van het eigen ik en de godsdienst van Christus. Om Jezus te volgen moet je jezelf verloochenen. Je kunt niet tegelijkertijd de godsdienst van het eigen ik en de godsdienst van Christus hebben.

Niemand kan twee heren dienen, want of hij zal de één haten en de ander liefhebben, of hij zal zich aan de één hechten en de ander minachten. U kunt niet God dienen en de mammon.

MATTHEÛS 6:24

Een meester is iemand die je probeert te behagen. Degene wiens wil je probeert uit te voeren, is je meester. Dus je kunt niet leven om jezelf te behagen en ook leven om God te behagen.

Overigens kun je God behagen en daar zelf ook genoeg in vinden. Maar je kunt niet leven om jezelf te behagen en keuzes maken vanuit het verlangen om jezelf te behagen en toch Jezus volgen. Je verlangen moet zijn om God te behagen, en dat je zelf genoeg vindt, is daar een bijproduct van. Dat is soms aangenaam en soms minder, afhankelijk van hoe onaangenaam de wil van God kan zijn.

Sommige mensen zouden zeggen: 'God zal je nooit een onaangename taak geven, want:

want Mijn juk is zacht en Mijn last is licht.

MATTHEÛS 11:30

De taak die Hij je geeft, kan heel onaangenaam zijn. Voor Jezus was het sterven aan het kruis vast heel onaangenaam. Voor Paulus was het onaangenaam om gestenigd te worden en een nacht op volle zee door te brengen, enzovoort. Maar de last is nog steeds licht, omdat Jezus ermee helpt. Hij stelt je in staat die te dragen.

Toch gaat het erom dat iemand, als hij christen is, zijn keuzes niet maakt vanuit het verlangen het zelf naar zijn zin te hebben. Misschien merkt hij dat wat God hem roept te doen helemaal niet aangenaam is. Maar hij doet het om God te behagen. En dan komt daar, wonderlijk genoeg, een ander soort voldoening bij.

Paulus zei dit in Romeinen 15, vers 1 tot en met 3:

Maar wij die sterk zijn, zijn verplicht de zwakheden van hen die niet sterk zijn te dragen, en niet onszelf te behagen. Laat daarom ieder van ons zijn naaste behagen ten goede, tot opbouw. Want ook Christus heeft niet Zichzelf behaagd, maar zoals geschreven staat: Al de smaad van hen die U smaden, is op Mij gevallen.

ROMEINEN 15:1-3

De gedachte hier is dat wij dit behoren te doen. Wij moeten niet leven om onszelf te behagen, net zoals Christus niet leefde om Zichzelf te behagen. Hij leefde om Zijn Vader te behagen. Dus bidt Paulus dat de wandel van de Kolossenzen, hun leven in deze wereld, in alle opzichten God zal behagen. Dat zal een wandel zijn die de Heere waardig is.

17

Goede werken als rijpe vrucht

Na de woorden:

Daarom houden ook wij niet op, vanaf de dag dat wij het gehoord hebben, voor u te bidden en te smeken dat u vervuld mag worden met de kennis van Zijn wil, in alle wijsheid en geestelijk inzicht, zodat u wandelt op een wijze de Heere waardig, Hem in alles behaagt, in elk goed werk vrucht draagt en groeit in de kennis van God, terwijl u met alle kracht bekrachtigd wordt, overeenkomstig de sterkte van Zijn heerlijkheid, om met blijdschap in alles te volharden en geduld te oefenen. Daarbij danken wij de Vader, Die ons bekwaam heeft gemaakt om deel te hebben aan de erfenis van de heiligen in het licht. Hij heeft ons getrokken uit de macht van de duisternis en overgezet in het Koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde.

KOLOSSENZEN 1:9-13

staat er in vers 10:

en met al het goede dat jullie doen vrucht te dragen.

Bedenk dat ze al vrucht droegen. Het Evangelie bracht al vrucht in hen voort, zegt vers 6, maar daarom bad hij juist dat ze ten volle vrucht zouden dragen. Er was al een begin van goede vrucht, maar het was nog maar een halm. Het zat nog niet in de aar, in de

korenaar. Het was nog onrijpe vrucht. Ze was goed en echt, maar nog kwetsbaar. Het was nog vrucht die verstikt kon worden door doornen en distels, of vertrapt door dieren, of wat dan ook. Het is nodig om te bidden dat deze vrucht rijp wordt.

Dus toen hij een goed begin zag bij deze jonge christenen, bewoog dat hem ertoe te bidden dat de vrucht van God in hun leven tot volle rijpheid zou komen, in ieder goed werk. Dit is wat de vrucht is. Wat is de vrucht? Goede werken. De vrucht van het christelijke leven bestaat uit goede werken. Hij zegt:

en met al het goede dat jullie doen vrucht te dragen.

18

Gered door geloof, geschapen tot goede werken

De verhouding tussen geloof en werken is een omstreden kwestie in de evangelische kerk, omdat evangelische christenen niet rooms-katholiek willen zijn en ook geen wetticisten willen zijn. Daarom is vanaf Luther en door de hele evangelische traditie heen benadrukt dat wij gerechtvaardigd worden door geloof, niet door werken. Paulus heeft dat zeker gezegd en onderwezen. Jezus ook. Eigenlijk leerde iedereen in het Nieuwe Testament dat wij gerechtvaardigd worden door geloof. Wij worden niet gerechtvaardigd door werken.

Maar in een klimaat van controverse kunnen zelfs de mensen die aan de juiste kant staan hun standpunt tot in het extreme doortrekken, vanwege die controverse. Ze kunnen doorslaan naar het andere uiterste. Als de kerk de hele middeleeuwen door de nadruk legde op behoud door goede werken, en Maarten Luther op een dag wakker wordt en zegt: ‘Wacht eens, het is niet door werken, het is door geloof’, dan kun je door die controverse verder doorslaan naar het andere uiterste dan je zou doen als er geen controverse was.

Als je niets van godsdienst wist en gewoon je Bijbel opensloeg en die las, zou je leren dat rechtvaardiging door geloof is. Je zou ook leren dat goede werken absoluut onmisbaar zijn in het christelijke leven. Maar in een klimaat van controverse zegt de

ene kant: ‘Nee, het is door geloof’, en de andere kant: ‘Nee, het is door werken’. Kies je dan de kant van de mensen die zeggen dat het door geloof is, dan voel je je bijna gedwongen om iedere positieve uitspraak over goede werken af te wijzen.

Ik ben daadwerkelijk in gemeenten geweest waar men zei dat het verkeerd is om te proberen goede werken te doen, omdat je God daarmee beledigt, want je kunt niet door je werken behouden worden. Je wordt behouden door het volbrachte werk van Christus. Als je probeert goede werken te doen, doe je eigenlijk afbreuk aan de genade van God. Je beledigt eigenlijk God en de genade, enzovoort.

Dat is niet wat de Bijbel zegt. De Bijbel geeft aan dat goede werken juist bij ons leven horen. Een van de bekendste passages die ons vertellen dat wij niet door werken behouden worden, is Efeze hoofdstuk 2, vers 8 en 9. Maar dan moeten we wel beseffen dat de zin doorloopt in het volgende vers, vers 10. Paulus zegt:

Want uit genade bent u zalig geworden, door het geloof, en dat niet uit u, het is de gave van God; niet uit werken, opdat niemand zou roemen.

EFEZE 2:8-9

Maar het volgende vers zegt:

Want wij zijn Zijn maaksel, geschapen in Christus Jezus om goede werken te doen, die God van tevoren bereid heeft, opdat wij daarin zouden wandelen.

EFEZE 2:10

Waarin? In de goede werken. God heeft voorbereid dat wij in goede werken zouden leven. Wij worden niet behouden door werken. Wij worden behouden door geloof, maar God heeft van tevoren bepaald dat wij in goede werken zouden wandelen.

19

De nadruk op goede werken in Titus

Een andere plaats waar Paulus nadrukkelijk aangeeft dat goede werken ons niet kunnen behouden, is Titus hoofdstuk 3, vers 5. In Titus 3:5 zei Paulus:

maakte Hij ons zalig, niet op grond van de werken van rechtvaardigheid die wij gedaan hadden, maar vanwege Zijn barmhartigheid, door het bad van de wedergeboorte en de vernieuwing door de Heilige Geest.

TITUS 3:5

Hij heeft ons behouden naar Zijn barmhartigheid, niet door werken van gerechtigheid die wij hebben gedaan. Maar in dezelfde brief, die maar drie hoofdstukken lang is, verwijst hij zes keer naar goede werken. Altijd in positieve zin, in de zin dat goede werken belangrijk zijn.

Bijvoorbeeld een van die plaatsen, Titus 2:7:

Betoon uzelf in alles een voorbeeld van goede werken. Betoon in het onderwijs zuiverheid, waardigheid, oprechtheid,

TITUS 2:7

En in Titus hoofdstuk 2, vers 14 zegt hij over Christus:

Hij heeft Zichzelf voor ons gegeven, opdat Hij ons zou vrijkopen van alle wetteloosheid en voor Zichzelf een eigen volk zou reinigen, ijverig in goede werken.

TITUS 2:14

Jezus heeft ons verlost opdat we ijverig zouden zijn in goede werken. In Titus hoofdstuk 3, vers 14 zegt hij:

En ook de onzen moeten leren anderen voor te gaan in het doen van goede werken, om in de noodzakelijke levensbehoeften te voorzien, opdat zij niet onvruchtbaar zijn.

TITUS 3:14

In totaal noemt hij in Titus zes keer goede werken. We hebben niet alle zes de plaatsen bekeken. We moeten een volk zijn dat ijverig is in goede werken, we moeten een voorbeeld zijn van goede werken, we moeten ons blijven toeleggen op goede werken. Dit staat in dezelfde brief waarin hij zei dat we niet behouden worden door werken van gerechtigheid die wij hebben gedaan. Op dezelfde plaats waar hij zegt dat ons behoud niet uit werken is, zegt hij dat we in Christus Jezus geschapen zijn om goede werken te doen.

Paulus zegt in Kolossenzen dat hij bidt:

Daarom houden ook wij niet op, vanaf de dag dat wij het gehoord hebben, voor u te bidden en te smeken dat u vervuld mag worden met de kennis van Zijn wil, in alle wijsheid en geestelijk inzicht, zodat u wandelt op een wijze die de Heere waardig is, Hem in alles behaagt, in elk goed werk vrucht draagt en groeit in de kennis van God, terwijl u met alle kracht bekrachtigd wordt, overeenkomstig de sterkte van Zijn heerlijkheid, om met blijdschap in alles te volharden en geduld te oefenen. Daarbij danken wij de Vader, Die ons bekwaam heeft gemaakt om deel te hebben aan de erfenis van de heiligen in het licht. Hij heeft ons getrokken uit de macht van de duisternis en overgezet in het Koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde.

KOLOSSENZEN 1:9-13

Dat wil zeggen: de vrucht die het Evangelie voortbrengt, wordt zichtbaar in ons goede gedrag, als het tot echte vruchtbaarheid komt. Werken betekent niet godsdienstige handelingen. Wanneer de Bijbel benadrukt dat we niet door werken behouden worden, gaat het vaak in het bijzonder over werken van de wet, godsdienstige handelingen van het jodendom. Maar goede werken betekent in deze verbanden eenvoudig goed gedrag, daden die God goedkeurt, die goed zijn.

De christen hoort in deze zin vruchtbaar te zijn, maar het is vrucht. Werken en vrucht: de werken zijn onze werken, maar ze zijn Gods vrucht. God brengt door Zijn Heilige Geest in ons een houding van ijver voor goede werken voort. Dat is een werk van God. Het is de vrucht van het Evangelie, maar die wordt zichtbaar doordat wij doen wat juist is.

20

Groeien in Godskennis en kracht ontvangen

Hij heeft gebeden dat ze vervuld zullen worden met alle wijsheid, en hij wil dat we in twee dingen vruchtbaar zijn: in goede werken en in de toename van onze kennis van God. Onze kennis van God moet ons leven lang blijven toenemen. We komen nooit op het punt waarop we gewoon onze hele theologie kennen en nooit meer iets over God hoeven te leren. Het is net zoals je jarenlang met iemand kunt samenleven en toch nieuwe dingen over die persoon kunt ontdekken, nadat je diegene al jaren kent, zelfs heel goed. Mensen zitten ingewikkeld in elkaar. God is nog ingewikkelder. God heel persoonlijk leren kennen is iets waar je je een leven lang op toelegt. En hoe meer we Hem kennen, hoe meer leven en genade we door die kennis ontvangen.

In de slotwoorden van 2 Petrus, in 2 Petrus 3:18, zegt Petrus:

Maar groei in de genade en kennis van onze Heere en Zaligmaker Jezus Christus. Hem zij de heerlijkheid, zowel nu als in de dag van de eeuwigheid. Amen.

2 PETRUS 3:18

Groei in genade en groei in de kennis van Jezus. Ook Paulus bidt dat ze zullen groeien, zoals vrucht groeit. Ze zullen groeien in goede werken en ze zullen groeien in de kennis van God.

En vers 11, Kolossenzen 1:11:

‘Gesterkt met alle kracht.’ Dat betekent dat hij bidt dat ze niet alleen Gods wil zullen kennen, maar ook in staat zullen zijn om waardig te wandelen. Want ze worden gesterkt, ze worden daartoe in staat gesteld door alle kracht, of alle macht, die God daarvoor geeft.

God is vol kracht, en overeenkomstig die kracht, die Hij ons ter beschikking stelt, kunnen we met alle kracht vervuld worden en voor de taak gesterkt worden.

En wat is de taak? Waarvoor bidt hij dat we gesterkt zullen worden? Kijk naar het einde van vers 11:

Daarom houden ook wij niet op, vanaf de dag dat wij het gehoord hebben, voor u te bidden en te smeken dat u vervuld mag worden met de kennis van Zijn wil, in alle wijsheid en geestelijk inzicht, zodat u wandelt op een wijze de Heere waardig, Hem in alles behaagt, in elk goed werk vrucht draagt en groeit in de kennis van God, terwijl u met alle kracht bekrachtigd wordt, overeenkomstig de sterkte van Zijn heerlijkheid, om met blijdschap in alles te volharden en geduld te oefenen. Daarbij danken wij de Vader, Die ons bekwaam heeft gemaakt om deel te hebben aan de erfenis van de heiligen in het licht. Hij heeft ons getrokken uit de macht van de duisternis en overgezet in het Koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde.

KOLOSSENZEN 1:9-13

21

De betekenis van volharding en geduld

De Engelse woorden ‘patience’ en ‘longsuffering’ zijn ongelukkige vertalingen. Hier heeft de New King James de King James gevolgd door het oudere Engels te gebruiken. Ik zeg niet dat de King James een slechte woordkeus heeft gemaakt. In 1611 betekenden deze woorden ongeveer wat de Griekse woorden betekenen. Maar de Engelse taal is sinds 1611 veranderd. Nu heeft ‘patience’ voor ons een iets andere betekenis, en ‘longsuffering’ wordt in ons moderne Engels niet eens gebruikt.

‘Patience’ betekent hier letterlijk wat wij bedoelen wanneer we volharding zeggen. Het Griekse woord betekent hier verdragen of volharden. Geduldig zijn betekent in ons moderne Engels niet hetzelfde als toen. Het woord dat hier met ‘patience’ is weergegeven, zou vertaald moeten worden met volharding of uithoudingsvermogen. En dan zou het woord dat met ‘longsuffering’ is vertaald, in ons moderne Engels beter vertaald kunnen worden met het woord ‘patience’, geduld. Wanneer we aan het woord geduld denken, denken we eraan dat we ons niet van ons stuk laten brengen wanneer we geprikkeld worden. Iemand laat ons wachten, maar we raken er niet door van streek. We leggen ons erbij neer. We tonen geen ongeduld. ‘Patience’ duidt in ons moderne Engels op een houding van kalmte wanneer we geprikkeld worden, en dat is wat ‘longsuffering’ vroeger betekende.

Om deze zin dus beter te begrijpen in hedendaags Engels — en bijna alle moderne vertalingen zouden dit zo weergeven — zou hij zeggen dat hij wil dat wij door Gods macht gesterkt worden. Het resultaat daarvan moet zijn dat we volharding hebben, dat we doorzettingsvermogen hebben. Dat suggereert dat we onder druk staan, dat we zwaar belast worden en dat we daaronder moeten volharden. En ook geduld, wat te maken heeft met wat wij tegenwoordig onder geduld verstaan, hier vertaald met het Engelse woord ‘longsuffering’. Dat we niet van ons stuk raken, dat we onze kalmte niet verliezen wanneer mensen en omstandigheden ons prikkelen. En dat we dit met vreugde doen.

22

Moeilijkheden en mensen met vreugde verdragen

Zelfs een niet-christen kan moeilijkheden verdragen als het moet. Zelfs een niet-christen kan tamelijk gemakkelijk in de omgang zijn en zich niet snel laten prikkelen. Er zijn mensen met zo'n temperament. Maar dat met christelijke vreugde doen, werkelijk vreugde vinden in het volharden, vreugde vinden in het verdragen van mensen en in geduldig zijn, dat is een werk van de Geest. Dat je zegt: 'Ik aanvaard dit van harte, want voor zover ik mensen en omstandigheden rustig verdraag, met een godvruchtige en liefdevolle gezindheid, lijk ik op Jezus. Ik kom werkelijk dichterbij Jezus. Mijn geweten, dat rein moet zijn om gemeenschap met God te kunnen hebben, blijft rein wanneer ik geduldig blijf en me niet laat prikkelen. En daarom kan ik hierin vreugde hebben.'

Veel mensen kunnen onder grote moeilijkheden volharden, maar het is niet gemakkelijk om dat met vreugde te doen, tenzij je de vrucht van de Geest hebt, en die is vreugde. Paulus heeft gebeden dat zij deze vrucht zullen hebben. Wanneer je in Galaten over de vrucht van de Geest leest, is volharding een van de vruchten, en geduld, lankmoedigheid, staat er volgens mij ook bij, en vreugde ook.

[Redactionele noot: Galaten 5:22 noemt lankmoedigheid en blijdschap; volharding wordt daar niet afzonderlijk genoemd.] Paulus is hier dezelfde schrijver. Hij noemt gewoon enkele vruchten van de Geest die hij zichtbaar wil zien worden en waarvan hij in het bijzonder bidt dat zij die zullen hebben.

Als je eenmaal precies hebt uitgezocht wat dit gebed inhoudt, wat het zegt, zou ik je echt aanraden het te leren en het voor jezelf en voor anderen te bidden. Want dit is het soort dingen dat de Heilige Geest een man die Paulus heette, ingaf om voor christenen te bidden. En wij zijn christenen en hebben veel van dezelfde behoeften als zij.

23

Danken voor onze erfenis in het licht

Naast het onophoudelijk voor hen bidden, zegt hij in vers 12, dankt hij ook voor hen. Hij dankt:

de Vader Die ons geschikt heeft gemaakt om te delen in de erfenis van de heiligen in het licht.

Hij heeft ons geschikt gemaakt om deel te hebben aan een erfenis. De Joden in het Oude Testament ontvingen een erfenis, maar die erfenis lag in het land Kanaän. Elke familie kreeg een stuk land dat haar erfenis was. Voor een Jood had het begrip erfenis gewoonlijk te maken met grondbezit, maar onze erfenis bestaat niet uit grondbezit. Ze is in het licht. Het is de erfenis van de heiligen in het licht, in het gebied van het licht.

Wat wij erven, is het licht van het Evangelie en het licht van de waarheid, terwijl de wereld daarvan verstoken is en in duisternis leeft. En om ons dat te laten erven, zegt vers 13:

Hij heeft ons bevrijd uit de macht van de duisternis en overgebracht naar het koninkrijk van Zijn geliefde Zoon.

Wij bevonden ons in het koninkrijk van de duisternis, onder de macht van de duisternis en het gezag van de duisternis, maar nu hebben we een erfenis in een nieuw land. Het is zoals toen God het volk Israël uit Egypte bevrijdde en het naar een nieuwe erfenis in Kanaän bracht en het een nieuw land gaf. Er staat:

Hij heeft ons uit de macht van de duisternis overgebracht naar het koninkrijk van Jezus.

Dit Engelse woord 'translated', overgebracht, was in het Grieks het woord dat werd gebruikt voor wat er gebeurde wanneer een land een ander land veroverde en in feite alle inwoners van dat veroverde land naar een ander land overbracht. De Assyriërs deden dit bijvoorbeeld toen ze het noordelijke koninkrijk Israël veroverden. Toen Samaria viel, haalden de Assyriërs de Israëlieten uit dat gebied weg en voerden hen af naar andere landen. Ze brachten hen ergens anders onder. De Babyloniërs deden dat

met de inwoners van Juda. Dit was niet ongebruikelijk in de wereld van de oudheid. Toen Kedor-Laomer naar Sodom en Gomorra trok en die steden veroverde, nam hij alle mensen mee, ook de koningen, en voerde hen als gevangenen met zich mee. Hij was op weg om hen naar zijn eigen land mee terug te nemen, voordat Abram kwam en hen bevrijdde.

24

Christus overwint de macht van de duisternis

Maar waar het hier om gaat, is dat Paulus het beeld gebruikt dat wij oorspronkelijk deel uitmaakten van een koninkrijk dat duisternis heet, en dat dat koninkrijk door Christus is veroverd. Dat zien we natuurlijk in hoofdstuk 2, vers 15 van dit boek.

Hij zegt:

Hij heeft de overheden en de machten ontwapend, die openlijk te schande gemaakt en daardoor over hen getriomfeerd.

KOLOSSENZEN 2:15

Christus heeft dus de overheden en machten overwonnen die over dit koninkrijk van de duisternis heersten. En Hij heeft ons meegenomen, vanuit het ene gezichtspunt als mensen die uit gevangenschap zijn bevrijd, en in een andere zin als gevangenen die naar een nieuw land worden gebracht en een nieuwe erfenis krijgen. Zoals God Egypte door de tien plagen overwon en de Israëlieten uit Egypte weghaalde en hen overbracht naar een nieuw land, dat hun erfenis was. Ons vroegere land was dus het koninkrijk van de duisternis, of de macht van de duisternis. Het woord ‘macht’ zou ‘gezag’ moeten zijn. In het Grieks is het *exousia*, en dat betekent gezag. Christus heeft ons dus bevrijd zoals de Joden uit Egypte werden bevrijd. Wij zijn bevrijd van het gezag van de duisternis in ons leven. En Hij heeft ons overgebracht of verplaatst naar een nieuw koninkrijk, het koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde, dat ook de erfenis van de heiligen in het licht is.

Paulus heeft het hier dus over de overwinning van Christus op de machten van satan. De uitdrukking ‘de macht van de duisternis’ in vers 13, of ‘het gezag van de duisternis’, werd ook een keer gebruikt in het boek Lukas, in hoofdstuk 22. Toen Jezus in de hof werd gearresteerd, zei Jezus in Lukas 22:53 tegen degenen die Hem kwamen arresteren:

Toen Ik dagelijks bij u was in de tempel, hebt u de handen niet naar Mij uitgestoken. Maar dit is uw uur en de macht van de duisternis.

LUKAS 22:53

De uitdrukking ‘macht van de duisternis’ is in het Grieks dezelfde als die welke Paulus gebruikt in Kolossenzen 1:13, waar hij zegt:

Hij heeft ons getrokken uit de macht van de duisternis en overgezet in het Koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde.

KOLOSSENZEN 1:13

De macht van de duisternis is met andere woorden haar gevangenen kwijtgeraakt, en wij zijn ervan bevrijd. Maar die macht heeft wel haar moment van grote triomf gehad. Jezus wees dat moment aan toen ze Hem kwamen arresteren. Hij zei:

Dit is jullie moment.

Dit is het uur van de schijnbare triomf, het uur waarin de machten van de duisternis hun kans krijgen. Maar toen Jezus opstond uit de dood, overwon Hij hen en bevrijdde Hij degenen die door hen gevangen waren gehouden. Daardoor zijn wij nu vanuit de duisternis overgebracht naar het licht.

25

Paulus' roeping en onze verlossing

Toen Paulus door Jezus tot apostel werd geroepen op de weg naar Damascus, leek de formulering van zijn opdracht heel sterk op de woorden die hij hier zojuist heeft gebruikt. In Handelingen 26:18 staat wat Jezus tegen Saulus van Tarsus zei over de taak waartoe Hij hem riep. Er staat:

om hun ogen te openen en hen te bekeren van de duisternis tot het licht en van de macht van de satan tot God, opdat zij vergeving van de zonden ontvangen en een erfdeel onder de geheiligden door het geloof in Mij.

HANDELINGEN 26:18

Let op alle overeenkomsten tussen deze uitspraak van Jezus tegen Paulus op de dag van zijn bekering en de woorden die Paulus daadwerkelijk gebruikt om te spreken over wat Christus voor ons heeft gedaan:

Daarbij danken wij de Vader, Die ons bekwaam heeft gemaakt om deel te hebben aan de erfenis van de heiligen in het licht. Hij heeft ons getrokken uit de macht van de duisternis en overgezet in het Koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde.

KOLOSSENZEN 1:12-13

Dat is wat Jezus zei:

Hij gaat onze ogen openen, ons van de duisternis naar het licht brengen en van de macht van satan naar God, zodat onze zonden vergeven kunnen worden en we een erfenis kunnen krijgen samen met de heiligen.

Later in Kolossenzen zal Paulus ook onze vergeving van zonden noemen. In feite zegt hij in het eerstvolgende vers, Kolossenzen 1:14:

In Hem hebben wij de verlossing, door Zijn bloed, namelijk de vergeving van de zonden.

KOLOSSENZEN 1:14

In de verzen 12 tot en met 14 hebben we dus eigenlijk een herformulering van Christus' eigen woorden tot Paulus bij zijn bekering, die we in Handelingen 26:18 vonden. Paulus neemt eenvoudig alle onderdelen van die opdracht en verwerkt ze in deze drie verzen om ons te vertellen wat Christus door het Evangelie voor ons heeft gedaan.

26

Het Koninkrijk van Christus is al gekomen

Ik wil hierop wijzen. Misschien maakt het voor velen van jullie niet zoveel uit, maar in sommige gevallen, in sommige discussies, zou het wel uitmaken. Hij geeft in vers 13 aan dat wij al zijn overgebracht naar het Koninkrijk. Het Koninkrijk is al gekomen. Met andere woorden, we kunnen niet in het Koninkrijk zijn als het niet bestaat. Er zijn mensen die geloven dat het Koninkrijk van God door Jezus werd aangeboden, maar door de Joden werd verworpen en werd uitgesteld totdat Jezus terugkomt. Dan zal Hij het Koninkrijk vestigen tijdens het duizendjarig rijk na Zijn terugkomst. Dit is de opvatting van veel hedendaagse christenen: dat het Koninkrijk is uitgesteld. Het bestaat op dit moment niet, maar het zal er zijn wanneer Jezus terugkomt. Het Koninkrijk ligt dus in de toekomst.

Maar Paulus sprak niet op die manier. Jezus trouwens ook niet. Jezus zei:

Het Koninkrijk van God is in uw midden.

LUKAS 17:21

Hij zei:

Maar als Ik door de vinger van God de demonen uitdrijf, dan is het Koninkrijk van God bij u gekomen.

LUKAS 11:20

En hier zegt Paulus:

Daarom houden ook wij niet op, vanaf de dag dat wij het gehoord hebben, voor u te bidden en te smeken dat u vervuld mag worden met de kennis van Zijn wil, in alle wijsheid en geestelijk inzicht, zodat u wandelt op een wijze de Heere waardig, Hem in alles behaagt, in elk goed werk vrucht draagt en groeit in de kennis van God, terwijl u met alle kracht bekrachtigd wordt, overeenkomstig de sterkte van Zijn heerlijkheid, om met blijdschap in alles te volharden en geduld te oefenen. Daarbij danken wij de Vader, Die ons bekwaam heeft gemaakt om deel te hebben aan de erfenis van de heiligen in het licht. Hij heeft ons getrokken uit de macht van de duisternis en overgezet in het Koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde.

KOLOSSENZEN 1:9-13

Wij zijn daar. Het Koninkrijk is gekomen in Jezus.

Wat is het Koninkrijk? Het Koninkrijk is eenvoudig het gebied waarin de Koning wordt gehoorzaamd. En christenen zijn degenen die dat gebied zijn binnengegaan, het gebied van het licht. Ze worden niet langer geregeerd door de duisternis, maar door de Vorst van het licht, geregeerd door Jezus, Die het licht van de wereld is. Ze zijn Zijn Koninkrijk binnengegaan. Hij is onze Heerser, en Hij heeft ons verlost.

Hij zegt in vers 14:

Door Hem zijn we bevrijd, door Zijn bloed.

Die woorden, ‘door Zijn bloed’, ontbreken in sommige handschriften. Maar in Efeze 1:7 hebben we precies hetzelfde vers, woord voor woord, met de uitdrukking ‘door Zijn bloed’. En hoewel die hier in sommige handschriften ontbreekt, maakt die ongetwijfeld werkelijk deel uit van Efeze 1:7. Het is dus zeker door het bloed dat wij verlossing hebben, net zoals God Israël uit Egypte verlost door het bloed van het paschalam. Zo heeft Hij ons verlost door het bloed van Jezus, en hebben wij de vergeving van zonden ontvangen.

27

De lofzang op Christus en Zijn grootheid

In vers 15 gaat hij verder met nog meer over Jezus te zeggen. Zodra Paulus eenmaal op het onderwerp Jezus is gekomen, wil hij hier echt behoorlijk uitweiden en ons veel over Jezus vertellen. Dit boek gaat, zoals je je herinnert, over Jezus, het Hoofd van de gemeente. Het gaat niet over de gemeente, het lichaam van Christus, zoals Efeze. Hier ligt de nadruk op Jezus. De reden is dat, welke andere godsdienstige ideeën zich ook aan deze mensen mogen aandienen, iedere godsdienst die verder gaat dan wat zij al in Christus hebben omarmd, ten eerste overbodig is en ten tweede minderwaardig. Daarom wil Paulus benadrukken hoe ver Christus boven alles uitgaat en hoe Hij de volheid van alles is, zodat zij in geen enkel ander godsdienstig stelsel verder hoeven te zoeken.

Wat hij hier over Jezus zegt, is tamelijk ingewikkeld. Velen denken dat de verzen 15 tot en met 20 eigenlijk een oude christelijke lofzang zijn. De reden daarvoor is deels de structuur ervan in het Grieks en deels de bestanddelen ervan. Ik ga daar niet helemaal in mee, maar ik kan het ook niet verwerpen. Het is een theorie die heel goed waar zou kunnen zijn: dat de verzen 15 tot en met 20 werkelijk een oude lofzang vormen die Paulus over Christus aanhaalt. Net zoals een prediker tegenwoordig uit een bekende lofzang zou kunnen citeren, en dat vaak ook doet als onderdeel van een preek. Als dit voor hen een bekende lofzang was, is het niet ondenkbaar dat Paulus die aanhaalde om zijn punt duidelijk te maken, omdat zij ermee vertrouwd waren. Maar laat ik deze verzen lezen. Dan zal ik je vertellen hoe men denkt dat ze in twee strofen zijn verdeeld.

Over Christus staat er in de New King James:

Hij is het Beeld van de onzichtbare God, de Eerstgeborene over heel de schepping.

KOLOSSENZEN 1:15

Of, zoals de King James Version zegt:

de eerstgeborene van de hele schepping,

Want door Hem zijn alle dingen geschapen die in de hemelen en die op de aarde zijn, die zichtbaar en die onzichtbaar zijn: tronen, heerschappijen, overheden of machten; alle dingen zijn door Hem en voor Hem geschapen. En Hij is vóór alle dingen, en alle dingen bestaan tezamen door Hem. En Hij is het hoofd van het lichaam, namelijk van de gemeente, Hij, Die het begin is, de Eerstgeborene uit de doden, opdat Hij in allen de Eerste zou zijn. Want het heeft de Vader behaagd dat in Hem heel de volheid wonen zou, en dat Hij door Hem alle dingen met Zichzelf verzoenen zou, door vrede te maken door het bloed van Zijn kruis, ja door Hem, zowel de dingen die op de aarde zijn als de dingen die in de hemelen zijn.

KOLOSSENZEN 1:16-20

Dit zou een lofzang kunnen zijn. Sommigen menen dat de verzen 15 en 16 de eerste strofe zijn, dat de verzen 19 en 20 de tweede strofe zijn, en dat de verzen 17 en 18, die precies in het midden staan, een soort overgang vormen. De gedachte is dat het in de verzen 16 en 17 gaat over de verhouding van Christus tot de schepping, als haar Schepper en Koning. De verzen 19 en 20 gaan meer over de verhouding van Christus tot de gemeente, als haar Hoofd en haar Heere. Die verzen daartussen, de verzen 17 en

18, vormen een overgang. Het eerste vers rondt als het ware de rol van Jezus ten opzichte van de schepping af. Vervolgens introduceert vers 18 de nieuwe gedachte dat Hij het Hoofd van de gemeente is.

Of dit waar is of niet, maakt voor ons begrip ervan niet zo heel veel verschil. Of het zo'n lofzang was of dat Paulus gewoon uitweidt, weet ik niet. Maar als hij uitweidt, dan zijn het opbouwende uitweidingen. Hij zegt heel veel dingen over Jezus waarvan we ons bewust moeten zijn.

28

Jezus toont ons hoe de Vader is

Allereerst zegt hij in vers 15:

Hij laat zien wie de onzichtbare God is.

God is onzichtbaar, en toch kunnen we Hem zien door Jezus, Die Zijn beeld is. In Hebreeën hoofdstuk 1, vers 3 staat over Jezus:

Hij, Die de afstraling van Gods heerlijkheid is en de afdruk van Zijn zelfstandigheid, Die alle dingen draagt door Zijn krachtig woord, heeft, nadat Hij de reiniging van onze zonden door Zichzelf tot stand had gebracht, Zich gezet aan de rechterhand van de Majesteit in de hoogste hemelen.

HEBREEËN 1:3

Jezus is Degene in Wie we God zien, Die onzichtbaar is. Want Jezus werd zichtbaar, Hij werd mens, en als zodanig liet Hij ons zien hoe God is. God, Die niet met een menselijk oog gezien kon worden, wordt in Jezus gezien.

Dus toen de discipelen in de bovenzaal in Johannes 14 tegen Jezus zeiden:

Heere, laat ons de Vader zien, dan is het ons genoeg.

JOHANNES 14:8

antwoordde Jezus:

Jezus zei tegen hem: Ben Ik zo'n lange tijd bij u, en kent u Mij niet, Filippus? Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien; en hoe kunt u dan zeggen: Laat ons de Vader zien?

JOHANNES 14:9

zei Hij. Jezus is dus het beeld van de Vader.

Het is verbazingwekkend hoeveel mensen God anders zien dan Jezus. Ze stellen zich God voor als de nogal strenge, onbenaderbare, misschien wat humeurige en veroordelende, strikte vaderfiguur. En Jezus zien ze als de wat meer meelevende, zachtere, gevoeliger, begripvollere Zoon van de Vader. De meeste christenen zeggen het niet zo bot, maar eigenlijk denken de hedendaagse christenen dat God de Vader echt boos op ons was en waarschijnlijk bliksemschichten naar ons zou slingeren, ons zou doden en ons rechtstreeks naar de hel zou sturen. Maar Jezus nam het voor ons op en zei: 'Nee, doe hun dat alstublieft niet aan. Laat Mij komen en hen helpen. Laat Mij voor hen sterven', enzovoort. Dit beeld van Jezus en de Vader is volkomen onschriftuurlijk. De Bijbel zegt over de liefde van God de Vader:

Want zo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat ieder die in Hem gelooft, niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft.

JOHANNES 3:16

De spreker haalt hier 1 Johannes vrij aan:

'Hierin is Gods liefde aan ons geopenbaard: Hij heeft Zijn Zoon gezonden als verzoening voor de wereld.'

[Vertalersnoot: De spreker noemt 1 Johannes 3. Zijn formulering combineert elementen uit 1 Johannes 4:9-10 en 2:2.]

De Vader zond Jezus omdat de Vader ons liefhad. Ik zeg niet dat Jezus ons niet liefhad. Maar Jezus deed wat Hij voor ons deed omdat Hij de Vader liefhad, en omdat de Vader wilde dat Hij iets zou doen waardoor wij verlost zouden worden. Daarom is het echt vreemd wanneer je mensen tegenkomt die het gevoel hebben dat ze met een gerust hart tot Jezus kunnen bidden, maar wanneer ze tot God de Vader bidden, lijkt Hij op de een of andere manier onbenaderbaar. Hij lijkt streng. Ze voelen zich niet op hun gemak bij het idee van God de Vader.

Dat kan er voor een deel door komen dat iemand echt een verkeerd beeld heeft van wat een vader is. Sommige mensen hebben echt onbenaderbare, strenge vaders gehad met wie moeilijk om te gaan was. En als ze dat overbrengen op hoe ze over God denken, voelen ze zich misschien niet zo op hun gemak bij God. Maar Jezus is eenvoudigweg het beeld van God. Hij is gewoon het beeld van de Vader. Jezus zien is de Vader zien. Jezus is niet gekomen om voor ons de plaats van de Vader in te nemen, maar om ons bij de Vader te brengen. Hij zei in Johannes 14:6:

Jezus zei tegen hem: Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven.
Niemand komt tot de Vader dan door Mij.

JOHANNES 14:6

De gedachte is dat Hij is gekomen om ons opnieuw met de Vader bekend te maken en ons weer bij Hem te brengen. Dat doet Hij door ons in Zijn eigen Persoon, Jezus, te laten zien hoe de Vader werkelijk is. Hij is dat beeld van die onzichtbare God.

29

De Eerstgeborene en de ariaanse uitleg

In vers 15 wordt gezegd dat Hij de Eerstgeborene is. De New King James zegt hier 'firstborn over all creation', letterlijk weergegeven: 'de Eerstgeborene over heel de schepping'.

[Vertalersnoot: De HSV heeft hier 'de Eerstgeborene van heel de schepping'. De spreker bespreekt het verschil tussen de Engelse voorzetsels 'over', 'of' en 'before'.]

De King James zegt ‘de eerstgeborene van de hele schepping’. En sommige vertalers zeggen ‘de eerstgeborene, vóór de hele schepping’.

Dat voorzetsel tussen ‘firstborn’ en ‘all creation’ is duidelijk dubbelzinnig. Het is niet duidelijk welk voorzetsel er zou moeten staan. Maar nog onduidelijker is wat ermee bedoeld wordt wanneer Hij de Eerstgeborene wordt genoemd.

Er zijn natuurlijk mensen met de arianse opvatting, die tegenwoordig waarschijnlijk vooral door de huidige Jehovah's Getuigen wordt vertegenwoordigd. De arianen geloofden niet dat Jezus gelijk is aan God of eeuwig is. Ze geloofden dat Jezus het allerhoogste geschapen wezen is, dat Hij het eerste wezen was dat geschapen werd. Dat lijkt Hem misschien een verheven positie te geven, maar niet zo verheven als Hij werkelijk God is. Als Hij werkelijk God is, dan doe je Hem tekort door Hem een schepping van God te noemen. Zelfs als we zeggen: ‘Nou, Hij is het hoogste, meest verheven, heerlijkste van alle geschapen wezens’, dan nog is de afstand tussen de ongeschapen, eeuwige God en iets wat geschapen is een oneindig grote kloof. Daarom maakt het verschil of we Jezus zien als een geschapen wezen of als een ongeschapen God Die altijd heeft bestaan. Ik geloof natuurlijk dat die laatste opvatting de Bijbelse opvatting is, dat Jezus altijd heeft bestaan. Hij is God. Hij had geen begin.

Maar de arianen gebruiken dit vers om te proberen het tegendeel te bewijzen. Vooral in een vertaling die zegt dat Hij de Eerstgeborene van heel de schepping is, want dat klinkt alsof Hij deel uitmaakt van de schepping, maar van de geschapen dingen de eerste is. Ik heb dit argument vooral leren kennen door gesprekken met Jehovah's Getuigen. Dit is een van de teksten die zij aanvoeren als bewijs dat Jezus een begin had en dat Hij iets geschapens is.

Op een andere plaats, in Openbaring, staat:

En schrijf aan de engel van de gemeente in Laodicea: Dit zegt de Amen, de getrouwe en waarachtige Getuige, het begin van Gods schepping:

OPENBARING 3:14

Ook dat wordt door hen verkeerd begrepen.

Maar wat betekent het dat Hij de Eerstgeborene van heel de schepping is? Om te proberen de verwarring te verminderen, hebben sommige vertalers gedaan wat de New King James heeft gedaan. Ze vertalen het als ‘firstborn over all creation’, letterlijk weergegeven: ‘de Eerstgeborene over heel de schepping’.

Want door daar het woord ‘over’ neer te zetten, wordt de indruk gewekt dat Hij geen deel uitmaakt van de schepping. De schepping bevindt zich op de ene plaats en Hij staat erboven. Zijn rol daarin is de rol van Eerstgeborene. Daarmee wordt de moeilijkheid voor sommigen min of meer weggenomen, hoewel de Griekse woorden niet noodzakelijk om deze specifieke vertaling vragen. Het zou nog steeds vertaald kunnen worden als:

de eerstgeborene van de hele schepping.

Grammaticaal is het moeilijk te zeggen wat de juiste formulering is. Maar het is heel duidelijk dat Jezus op een bepaalde manier in verhouding tot de schepping staat. En de verhouding waarin Hij tot haar staat, is wat Paulus ‘Eerstgeborene’ noemt.

30

Eerstgeborene als titel van heerschappij

Er zijn verschillende manieren om hiermee om te gaan zonder Jezus als deel van de schepping aan te duiden. De gebruikelijkste manier waarop evangelische christenen hiermee omgaan, is door te zeggen dat het woord ‘eerstgeborene’ eigenlijk niet wordt opgevat in de betekenis die wij er normaal aan geven. Wat de geboortevolgorde in een gezin betreft, is het eerste kind van de broers en zussen het eerstgeboren kind. Maar zij zeggen dat het begrip ‘eerstgeborene’ in het Joodse denken een heel andere betekenis had. Natuurlijk was het van toepassing op iemand die als eerste geboren was. Maar belangrijker was dat ‘eerstgeborene’ zo iets was als een titel die heerschappij, bestuur of het hoogste gezag aanduidde. Want degene die in het gezin als eerste geboren was, erfde in de Joodse cultuur ook de heerschappij over het gezin. Dus hoewel het begrip ‘eerstgeborene’, letterlijk genomen, natuurlijk verwijst naar de eerste die uit een aantal mensen geboren wordt, droeg het ook, en belangrijker nog, de gedachte in zich

dat iemand een heerser was. Om dit punt duidelijk te maken, wordt vaak verwezen naar Psalm 89, vers 27. Dit is een profetie over de koning, de zoon van David, die ook op Jezus van toepassing zou kunnen zijn. In Psalm 89, vers 27, zegt God:

Ja, Ik zal hem tot een eerstgeboren zoon maken, tot de allerhoogste van de koningen van de aarde.

PSALMEN 89:28

Let erop dat 'eerstgeboren zoon' parallel staat aan 'de allerhoogste van de koningen van de aarde': de koning der koningen, of de meest verheven van alle koningen. In dat geval lijkt het woord 'eerstgeborene' eigenlijk niet zo veel te maken te hebben met andere kinderen die daarna geboren worden. Het is een titel van grote eer en van hoog gezag en heerschappij over andere koningen: Gods Eerstgeborene.

Je herinnert je misschien dat God in het boek Exodus tegen de farao zei:

Dan moet u tegen de farao zeggen: Zo zegt de HEERE: Mijn zoon, Mijn eerstgeborene, is Israël.

EXODUS 4:22

Israël is eigenlijk een volk. Het was geen individu. Toch sprak God tegen de farao en zei Hij:

Dan moet u tegen de farao zeggen: Zo zegt de HEERE: Mijn zoon, Mijn eerstgeborene, is Israël. Daarom zeg Ik tegen u: Laat Mijn zoon gaan, zodat hij Mij kan dienen. Maar u hebt geweigerd hem te laten gaan, zie, Ik zal uw zoon, uw eerstgeborene, doden.

EXODUS 4:22-23

zei God. Natuurlijk was de eerstgeborene van de farao de troonopvolger en de volgende heerser, de volgende farao. Wat God mogelijk bedoelde toen Hij zei:

‘Israël is Mijn eerstgeborene’, is dat Israël degene is die Ik heb uitgekozen om over de wereld te heersen. Later is de koning van Israël de eerstgeborene, de hoogste van de koningen van de aarde.

Veel uitleggers gaan in deze richting verder. Ze proberen uit te leggen dat Jezus de eerstgeborene van de schepping is, wat betekent dat Hij de Heerser is, in plaats van een deel van de schepping of het eerste geschapen wezen. Het woord ‘eerstgeborene’ staat eenvoudig voor het woord ‘heerser’ over de hele schepping. Dat zou zeker waar zijn, en het zou ook goed genoeg uit de context volgen, want als je verder leest, staat er:

Want door Hem zijn alle dingen geschapen die in de hemelen en die op de aarde zijn, die zichtbaar en die onzichtbaar zijn: tronen, heerschappijen, overheden of machten; alle dingen zijn door Hem en voor Hem geschapen. En Hij is vóór alle dingen, en alle dingen bestaan tezamen door Hem. En Hij is het hoofd van het lichaam, namelijk van de gemeente, Hij, Die het begin is, de Eerstgeborene uit de doden, opdat Hij in allen de Eerste zou zijn. Want het heeft de Vader behaagd dat in Hem heel de volheid wonen zou, en dat Hij door Hem alle dingen met Zichzelf verzoenen zou, door vrede te maken door het bloed van Zijn kruis, ja door Hem, zowel de dingen die op de aarde zijn als de dingen die in de hemelen zijn.

KOLOSSENZEN 1:16-20

Hij heeft dus alles gemaakt, en alles is gemaakt ten behoeve van Hem. Alles dankt zijn bestaan aan Hem. Daarom zou het juist zijn om te zeggen dat Hij de Heerser over de hele schepping is, omdat Hij de Schepper ervan is. Dat is één manier waarop evangelische christenen hebben geprobeerd de moeilijkheid van deze uitdrukking op te lossen:

Hij is het Beeld van de onzichtbare God, de Eerstgeborene van heel de schepping.

KOLOSSENZEN 1:15

31

Christus als Eerstgeborene uit de doden

Er is echter nog een andere manier, die ik uitleggers nooit hoor gebruiken, maar die mij heel goed mogelijk en heel redelijk lijkt. Daarbij merk je op dat het woord 'eerstgeborene' in vers 15 terugkomt in vers 18, maar met een nadere bepaling erbij. In vers 18 staat:

Hij is het hoofd van het lichaam, de gemeente, en Hij is het begin, de eerste die uit de dood is opgestaan.

Jezus is de Eerstgeborene uit de doden wat de gemeente betreft. Wat betekent dat? We weten dat Zijn opstanding uit de doden geen op zichzelf staande gebeurtenis was. Het was de eerste van vele, want in 1 Korinthe 15 staat dat Jezus de Eersteling is. Hij zegt:

In Adam zijn allen gestorven; in Christus zullen allen levend gemaakt worden. Maar ieder op zijn eigen plaats in de volgorde: Christus als Eersteling, daarna degenen die van Hem zijn, bij Zijn komst.

1 KORINTHE 15:22-23

Er wordt dus gezegd dat Christus in Zijn opstanding de Eersteling is. De eerstelingen waren het eerste geoogste deel van het gewas, waarop later de rest van de oogst volgde. Toen Jezus opstond uit de doden, was Hij eenvoudig de Eerste die dat deed. Ook wij zullen opstaan uit de doden. Hij is zelfs de garantie, zoals de eerstelingen van de oogst de garantie waren dat er een oogst zou komen. Zo is Christus, Die uit de doden opstaat, de garantie dat wij uit de doden zullen opstaan wanneer Hij komt. Dat is wat Paulus zegt.

Eersteling en eerstgeborene zijn vergelijkbare begrippen. Hij is de eerste Zoon Die vanuit de dood in een verheerlijkte toestand geboren wordt. Zo zullen ook wij later uit de doden geboren worden. Daarin zullen wij Hem volgen. Romeinen 8:29 zegt:

Want hen die Hij van tevoren gekend heeft, heeft Hij er ook van tevoren toe bestemd om aan het beeld van Zijn Zoon gelijkvormig te zijn, opdat Hij de Eerstgeborene zou zijn onder vele broeders.

ROMEINEN 8:29

32

Bij de opstanding worden wij aan Hem gelijk

Met 'Hij' wordt Christus bedoeld. Waar heeft Paulus het hier over? Sommige mensen denken dat Jezus de Eerstgeborene is in de zin dat God Hem heel ver terug in de eeuwigheid geboren liet worden. Dat zegt de Bijbel eigenlijk nergens. Het is orthodoxe theologie, maar het wordt nergens in de Bijbel gezegd. Maar als Christus in die zin de Eerstgeborene van vele broeders is, dan zouden wij op een vergelijkbare manier geboren moeten zijn. Onze wedergeboorte is daar niet identiek aan. Jezus is God. Als de Zoon van God is Hij gelijk aan God. Wij zijn zonen van God, maar niet gelijk aan God. Wij hebben niet datzelfde soort geboorte. Wij hebben niet datzelfde soort relatie. Vergelijkbaar, maar niet identiek.

Maar wat hier in Romeinen 8:29 staat, is dat God heeft bestemd dat wij die christenen zijn, gelijkvormig zullen worden aan het beeld van Zijn Zoon. Wanneer dan eigenlijk? Bij de opstanding natuurlijk.

Geliefden, nu zijn wij kinderen van God, en het is nog niet geopenbaard wat wij zullen zijn. Maar wij weten dat, als Hij geopenbaard zal worden, wij Hem gelijk zullen zijn; want wij zullen Hem zien zoals Hij is.

1 JOHANNES 3:2

Wij zullen in heerlijkheid worden opgewekt.

Wanneer Christus geopenbaard zal worden, Die ons leven is, dan zult ook u met Hem geopenbaard worden in heerlijkheid.

KOLOSSENZEN 3:4

zegt Kolossenzen 3:4. Dus bij de opstanding, wanneer Jezus terugkomt, zullen wij delen in Zijn beeld en Zijn heerlijkheid. En Jezus was, toen Hij opstond uit de doden, de Eerstgeborene van velen die ook uit de doden geboren zullen worden. Dat wil zeggen: ook wij zullen verheerlijkt worden zoals Hij verheerlijkt werd. Zijn verheerlijking en opstanding zijn eenvoudig de eerstelingen van die van ons, die uiteindelijk zullen volgen. Hij is de Eerstgeborene uit de doden.

Paulus gebruikt precies die uitdrukking voor Christus in Kolossenzen 1:18, slechts drie verzen na de eerste vermelding van de Eerstgeborene. Jezus gebruikte in Openbaring hoofdstuk 1 trouwens dezelfde uitdrukking voor Zichzelf. Openbaring hoofdstuk 1, vers 5 spreekt over Jezus:

en van Jezus Christus, Die de getrouwe Getuige is, de Eerstgeborene uit de doden en de Vorst van de koningen der aarde. Hem Die ons heeft liefgehad en ons van onze zonden gewassen heeft in Zijn bloed,

OPENBARING 1:5

Doordat Hij de Eerstgeborene uit de doden is, heeft Hij de positie van Erfgenaam van alle dingen, en daarom is Hij de Heerser over de koningen van de aarde.

Wat betekent dit voor ons begrip van de volgende uitspraak in Kolossenzen 1:15?

Hij is het Beeld van de onzichtbare God, de Eerstgeborene van heel de schepping.

KOLOSSENZEN 1:15

Als eerstgeborene in vers 15 hetzelfde betekent als eerstgeborene in vers 18 van hetzelfde hoofdstuk — en dat lijkt mij heel waarschijnlijk — dan zou ik zeggen dat eerstgeborene in vers 15 eenvoudig een verkorting is van de langere uitdrukking in vers 18:

En Hij is het hoofd van het lichaam, namelijk van de gemeente, Hij, Die het begin is, de Eerstgeborene uit de doden, opdat Hij in allen de Eerste zou zijn.

KOLOSSENZEN 1:18

Ik zou het ongebruikelijk vinden als Paulus zo'n ongebruikelijke uitdrukking tweemaal in één hoofdstuk, binnen dezelfde alinea, zou gebruiken en er de ene keer iets anders mee zou bedoelen dan de andere keer. Dat is in elk geval de suggestie die ik doe. Je kunt er zelf een oordeel over vormen.

33

De hele schepping deelt in de vernieuwing

Maar als Hij in die zin de Eerstgeborene is, bij Zijn opstanding, de Eerstgeborene uit de doden, hoe is Hij dan de Eerstgeborene van heel de schepping? Dat wijst volgens mij op het feit dat niet alleen wij uit de doden zullen opstaan, maar dat de hele schepping als het ware een opstanding uit de doden zal meemaken. Paulus spreekt hierover in Romeinen 8, vanaf vers 19. In Romeinen 8:19 zegt Paulus:

Met reikhalzend verlangen immers verwacht de schepping het openbaar worden van de kinderen van God.

ROMEINEN 8:19

Dat is natuurlijk bij de opstanding.

Want de schepping is aan de zinloosheid onderworpen, niet vrijwillig, maar door hem die haar daaraan onderworpen heeft,

ROMEINEN 8:20

Dat wil zeggen, aan de vloek.

in de hoop dat ook de schepping zelf zal bevrijd worden van de slavernij van het verderf om te komen tot de vrijheid van de heerlijkheid van de kinderen van God. Want wij weten dat heel de schepping gezamenlijk zucht en gezamenlijk in barensnood verkeert tot nu toe. En dat niet alleen, maar ook wijzelf, die de eerstelingen van de Geest hebben, ook wijzelf zuchten in onszelf, in de verwachting van de aanneming tot kinderen, namelijk de verlossing van ons lichaam.

ROMEINEN 8:21-23

En terwijl wij in dit leven zuchten en uitzien naar het openbaar worden van de zonen van God bij de komst van Jezus, zullen wij bevrijd worden uit de slavernij van het verval. Maar Paulus zegt dat dit ook met de rest van de schepping zal gebeuren. De hele schepping zucht ook met ons mee. Ook zij zucht en ziet uit naar die dag. Waarom? Omdat zij bevrijd zal worden. Niet alleen zal voor onze lichamen gelden:

Want dit vergankelijke moet zich met onvergankelijkheid bekleden en dit sterfelijke moet zich met onsterfelijkheid bekleden. En wanneer dit vergankelijke zich met onvergankelijkheid bekleed zal hebben, en dit sterfelijke zich met onsterfelijkheid bekleed zal hebben, dan zal het woord geschieden dat geschreven staat: De dood is verslonden tot overwinning.

1 KORINTHE 15:53-54

maar ook het hele heelal zal onvergankelijkheid aandoen. Het is aan de vloek onderworpen, maar het zal dan veranderen. En het is alsof de hele schepping, net als wij, de nieuwe schepping zal binnengaan.

Christus is de Eerstgeborene uit de doden, de Eerstgeborene van heel de schepping. Dat betekent dat Hij niet alleen de Eerstgeborene is van vele broeders die ook uit de doden zullen opstaan en vernieuwd zullen worden. Hij is ook de Eerstgeborene van de hele schepping, die te zijner tijd eveneens diezelfde heerlijke vrijheid zal binnengaan wanneer Jezus terugkomt. Dus de aanduiding van Jezus als de Eerstgeborene verwijst volgens mij in beide gevallen, in vers 15 en vers 18, naar Zijn opstanding. In de ene zin is Hij de Eerstgeborene van de heiligen. In de andere zin is Hij de Eerstgeborene van de hele schepping. Zowel de heiligen als de hele schepping zullen Hem volgen in dit patroon: opgewekt worden en die nieuwe scheppingsorde binnengaan die Hij al is binnengegaan. We zullen verdergaan met dit hoofdstuk.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- Kolossenzen 1:3-5
- 1 Johannes 3:2-3
- Mattheüs 6:19-20
- Kolossenzen 1:5
- Kolossenzen 1:6
- Kolossenzen 1:23
- Handelingen 2:5
- Lukas 2:1
- Mattheüs 13:3
- Lukas 8:11
- Johannes 6:63
- Kolossenzen 1:7-8
- Kolossenzen 1:9-13
- Mattheüs 6:9
- Mattheüs 9:38
- Lukas 21:36
- Mattheüs 26:41
- Mattheüs 7:24
- Mattheüs 6:24
- Mattheüs 11:30
- Romeinen 15:1-3
- Efeze 2:8-9
- Efeze 2:10
- Titus 3:5
- Titus 2:7
- Titus 2:14
- Titus 3:14
- 2 Petrus 3:18
- Kolossenzen 2:15
- Lukas 22:53
- Kolossenzen 1:13
- Handelingen 26:18
- Kolossenzen 1:12-13
- Kolossenzen 1:14

- Lukas 17:21
- Lukas 11:20
- Kolossenzen 1:15
- Kolossenzen 1:16-20
- Hebreëën 1:3
- Johannes 14:8
- Johannes 14:9
- Johannes 3:16
- Johannes 14:6
- Openbaring 3:14
- Psalmen 89:28
- Exodus 4:22
- Exodus 4:22-23
- 1 Korinthe 15:22-23
- Romeinen 8:29
- 1 Johannes 3:2
- Kolossenzen 3:4
- Openbaring 1:5
- Kolossenzen 1:18
- Romeinen 8:19
- Romeinen 8:20
- Romeinen 8:21-23
- 1 Korinthe 15:53-54

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.